ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 21

ΗΦΥΣΙΣ

1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1903

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 20

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρὰ τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιῶς

ΠΕΡΙ ΤΗΣ
ΕΠΗΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

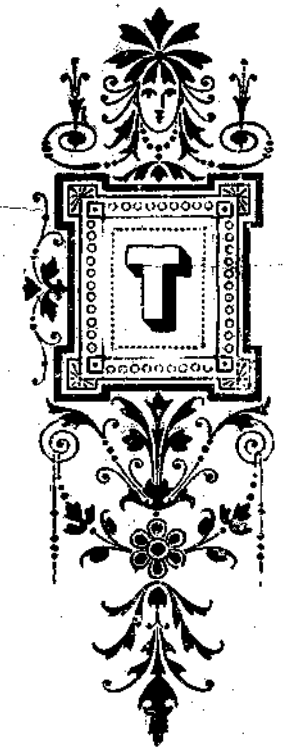

ΗΝ ἐνέργειαν τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαίρας μας ἀναμφιβόλως εὐκολώτατα δύναταί τις νὰ διεξέλθῃ. Γνωρίζομεν γενικῶς ὅτι ὁ ἀστὴρ οὗτος εἶνε ἡ ἀρχέγονος αἰτία πασῶν τῶν ἀτμοσφαιρικῶν κινήσεων, ὧν καθ' ἑκάστην αἰσθανόμεθα τὰ ἀποτελέσματα. Οὐδείς, βεβαίως, τῷ ἀρνεῖται αἰσθητὴν ἐπιρροήν, ἧς τὸ ἀποτέλεσμα ἐκδηλοῦται, δι' ἡμᾶς, κατὰ χιλίους διαφόρους τρόπους. Αὐτὸς εἶνε ἡ αἰτία τῆς θερμότητος καὶ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας· αὐτὸς μετασχηματίζει τὸ ὕδωρ καὶ ἐξατμίζων τοῦτο, τὸ ἐπαναχέει εἰς τὰς χώρας μας· εἰς αὐτὸν προσέτι ὀφείλονται οἱ ἄνεμοι, προερχόμενοι διὰ τῆς διαταράξεως τῆς ἰσορροπίας τῆς ἀερώδους μάζης ἀνίσως θερμαινομένης. Δι' ὅλα ταῦτα τὰ αἴτια, προκύπτει ἀληθὲς συμφέρον ἐκ τῆς μελέτης τῆς ἐνεργείας τοῦ ἰσχυροῦ τούτου κινητῆρος· διὰ τούτου λοιπὸν ἂς ἐρευνήσωμεν μετ' ἐπιμελείας τοὺς μετασχηματισμοὺς καὶ τὰς τροποποιήσεις, ἐξ ὧν βεβαίως παράγονται ἀλλοιώσεις, ὧν τὸν ἀντίκτυπον καθ' ἑκάστην δοκιμάζομεν.

Γνωρίζομεν γενικῶς ὅτι ἡ τοῦ Ἡλίου ἐπιφάνεια καλύπτεται ἐνίοτε ὑπὸ κηλίδων. Οἱ ἀρχαῖοι περιοριζόμενοι ἐν τῇ φιλοσοφικῇ αὐτῶν δοξασίᾳ τοῦ ἀμεταβλήτου τοῦ οὐρανοῦ, ἀπεποιοῦντο ν' ἀποδεχθῶσιν ὅτι ὁ ὡραιότερος ἀστὴρ τοῦ σύμπαντος ἠδύνατο νὰ ἔχῃ κηλίδας. Ὑπῆρξε λοιπὸν ἀνάγκη μεταγενεστέρας παρατηρήσεως πρὸς ἄρσιν τῶν ψευδῶν πεποιθήσεων καὶ παραδοχὴν τῶν φαινομένων τούτων.

Ἡ ἀνακάλυψις τῶν κηλίδων ἀνήκουσα εἰς τὸν Γαλιλαῖον, ἐγένετο παραδεκτὴ κατὰ τὸ 1610. Ἐν τούτοις ἕτεροι παρατηρηταί, οἱ **Jean Fabricius** καὶ **Sceiner**, φαίνεται ὅτι τὰς ἀνέγραψαν πρῶτοι. Ὁπωσδήποτε, μόλις ἀνεκαλύφθησαν, εὐθὺς ἔσπευσαν νὰ ἀποδόσωσιν αὐταῖς ἐπήρειαν προερχομένην ἐκ τῆς πορείας τῶν μετεωρολογικῶν φαινομένων· παρῆλθε δὲ πολὺς καιρός, ἵνα συμφωνήσωσιν ἐπὶ τῆς φύσεως τῆς ἐπιρροῆς ταύτης.

Κατὰ τοὺς μέν, αἱ κηλίδες, παρεμβαλλόμεναι μεταξὺ τῶν ἀκτίνων τοῦ Ἡλίου καὶ ἡμῶν, ἐμείουν τὸ ἔργον αὐτοῦ· ἕτεροι ἐνόμιζον ὅτι ἡ ἀκτινοβόλος ἰσχὺς τοῦ Ἡλίου ηὔξανε, χωρὶς τὰ καθηλερινὰ πειράματα νὰ δυνηθῶσι νὰ διευκρινήσωσι τὰ σπουδαῖα ταῦτα ζητήματα.

Αἱ γιγάντειοι πρόοδοι εἰς τοὺς διαφόρους τῆς ἐπιστήμης κλάδους, κατὰ τὰ εἰκοσιπέντε τελευταῖα ταῦτα ἔτη, κατώρθωσαν νὰ θέσωσι τὰς βάσεις βεβαιοτέρας θεωρίας. Ἡ παραβολὴ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγίστου καὶ τοῦ ἐλαχίστου τῶν κηλίδων μετὰ τῶν μεταβολῶν τῆς χαμηλοτέρας καὶ ὑψηλοτέρας μέσης ἐτησίου θερμοκρασίας δὲν ἀφῆκε πλέον οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν καὶ ἀπέδειξε καθαρῶς, ὅτι αἱ κηλίδες ἐξησθένουν τὴν ἡλικιακὴν ἐνέργειαν.

Ἀπέδειξαν, ἐν Βρυξέλλαις, ὅτι ἡ μέση θερμοκρασία ἔτους, καθ' ὃ αἱ κηλίδες ἐπολλαπλασιάσθησαν ἐπὶ τῆς τοῦ Ἡλίου ἐπιφανείας, ὑψώθη ὀλιγώτερον ἢ κατ' ἄλλο ἔτος, ὁπότε αἱ κηλίδες ἦσαν ὀλιγότεραι τὸν ἀριθμόν.

Γνωρίζομεν γενικῶς ὅτι ἡ ἐπανάληψις τῶν

κηλίδων τούτων ἀκολουθεῖ νόμον τινὰ μεταβολῆς, ἧς ἡ περίοδος εἶνε ἕνδεκα ἔτη κατὰ τὸν κ. R. **Wolf**, ἐκ Ζυρίχης. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, ὁ ἀριθμὸς τῶν κηλίδων φθάνει εἰς τὸ ἐλάχιστον, εἶτα εἰς τὸ μέγιστον, ἵνα ἐπανέλθῃ, μετὰ παρέλευσιν ἕνδεκα ἐτῶν, ἐκ νέου εἰς τὸ ἐλάχιστον.

Ἡ θερμοκρασία ἀκολουθεῖ σχεδὸν τὴν πορείαν ταύτην, ἀλλ' ἀντιθέτως· δηλαδὴ φθάνει κατὰ τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα, εἰς τὸ μέγιστον, ἔρχεται εἰς τὸ ἐλάχιστον καὶ ἀκολούθως φθάνει πάλιν, κατὰ τὸ τέλος τῆς περιόδου, εἰς νέον μέγιστον.

Τὴν διάρκειαν ταύτην τῶν ἕνδεκα ἐτῶν, ἅπαξ εὑρεθεῖσαν, οἱ ἀστρονόμοι καὶ οἱ μετεωρολόγοι ἥρπασαν, ὅπως πειραθῶσι νὰ τὴν παραβάλωσι πρὸς τὰς περιόδους τῶν σταθερῶν διαρκειῶν τῶν ἤδη γνωστῶν, διὰ νὰ ἴδωσιν ἂν ὑπάρχῃ ἀναλογία τις μεταξύ των.

Ἐπειράθησαν, κατ' ἀρχάς, ὅπως παραβάλωσι τὴν περίοδον τῆς ἐπαναλήψεως τῶν κηλίδων πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς περιφορᾶς τῶν πλανητῶν. Ματαίως ὅμως τοῦτο ἐγένετο. Ἡ διάρκεια τῆς περιφορᾶς τοῦ Διός, ἥτις πλησιάζει τὸ πλεῖστον πρὸς τὴν περίοδον τῶν κηλίδων (δώδεκα περίπου γήϊνα ἔτη) ἐτέθη πρὸ παντὸς εἰς συζήτησιν, μολονότι αἱ ἐνέργειαι αἱ πρὸς τοῦτο στραφεῖσαι. ἔμελλον νὰ ἐγκαταλείψωσι ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, ἥτις εἰς οὐδεμίαν σοβαρὰν βάσιν κατέληγεν.

Οἱ ἐπιστήμονες ἐζήτησαν τότε τὰς σχέσεις τῆς διαρκείας τῶν ἡλιακῶν κηλίδων καὶ τῶν μετεωρολογικῶν φαινομένων. Ἡ βροχή, αἱ θύελλαι, αἱ καταιγίδες, ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀνέμου, ἡ χάλαζα, τὸ πᾶν ἐξηρευνήθη, ἀλλά, ἀληθῶς εἰπεῖν, ἂν τὰ ἀποτελέσματα δεικνύωσι προσεγγίζουσάν τινα συμφωνίαν, γενικήν τινα ροπὴν ἐπιτρέπουσαν τὴν ὑπόθεσιν ἑνώσεως τινος μεταξὺ τῶν διαφόρων φαινομένων, ἀπέχουσι τοῦ νὰ εἶνε ἀρκούντως ἐνδεικτικά.

Αἱ ἐτήσιαι τῆς βροχῆς ποσότητες φαίνονται ἐν τούτοις σημειοῦσαι μεταβολήν, ἔχουσαν σχέσιν προφανῆ πρὸς τὰς ἡλιακὰς κηλίδας. Παρετήρησαν τῷ ὄντι, ὅτι:

1ον Ἡ ἐτησία ποσότης τῆς βροχῆς εἶνε μεγίστη κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ μεγίστου τῶν κηλίδων καὶ ἐλαχίστη κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐλαχίστου.

2ον Φαίνεται ἀνάλογος πρὸς τὰς ποσότητας τῶν κηλίδων.

Ἂν τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα εἶνε βέβαια, βλέπομεν ἀμέσως τὴν ὠφέλειαν τῶν νόμων τούτων. Τὸ ἀποτέλεσμα τούτων εἶνε τόσῳ μεῖζον, καθόσον δύναται νὰ προαγγελθῇ, διὰ τοῦ μέσου τούτου ἡ ἔνσκηψις τῶν τρομερῶν λιμῶν, οἵτινες ἀκόμη παρουσιάζονται ἐνίοτε εἰς τὴν Κίναν καὶ εἰς τὴν Ἰνδίαν.

Ἐν τούτοις ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ κ. **Faye**, ὁ σπουδάσας τὸ ζήτημα μετὰ πάσης τῆς ἁρμοδιότητος τελείου σοφοῦ, δὲν φαίνεται συμμεριζόμενος τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ παρατηρεῖν.

Ἂν ἡ πρόβλεψις τοῦ καιροῦ ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων πρὸ μακροῦ χρόνου δὲν εἶνε οὐτοπία τις, ὡς τινες τῶν μετεωρολόγων φρονοῦσιν, δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολάς, ἃς δυνάμεθα νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τοὺς λοιποὺς ἀστέρας.

Πολλοὶ λέγουσιν ὅτι ἡ ἐπιρροὴ τῆς Σελήνης ἐπὶ τοῦ καιροῦ εἶνε ἀληθής, ὅτι αὕτη ρυθμίζει τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα καὶ ὅτι δι' αὐτῆς ποικίλει ἡ βροχή, ὁ ἄνεμος, τὰ νέφη, ἀναλόγως τῶν φάσεων αὐτῆς.

Τό τοιοῦτον εἶνε πρόληψις, ἥτις πρέπει νὰ ἐγκαταληφθῇ.

Αἱ ἐργασίαι τῶν νέων σοφῶν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἐπὶ τούτου ἀφίνουσι. Πολλαὶ συνάφειαι ἀκριβῶν παρατηρήσεων συνεζητήθησαν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ, χωρὶς νὰ ἀποκαλύψωσιν αἰσθητήν τινα ἐπίδρασιν τῆς Σελήνης ἐπὶ τοῦ κλίματος.

Ὁ λόγος ὃν φέρουσι πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀδικαιολογήτου ὑποθέσεως ταύτης εἶνε ἡ γενικὴ πεποίθησις εἰς τὴν ἐπιρροὴν ταύτην καὶ ἡ πεῖρα τῶν προηγουμένων γενεῶν.

Οἱ λόγοι οὗτοι δὲν εἶνε ἀποδεικτικοὶ ὡς ἀπέδειξαν οἱ κ. **Houzeau** καὶ **Lancaster**, διότι δύο φαινόμενα, περιοδικότητος ἀξιοπαρατηρήτου καὶ ἀξιοσημειώτου σπουδαιότητος, διαφεύγουσι πάντοτε τὴν κοινὴν παρατήρησιν καὶ ἀποκαλύπτονται μόνον διὰ τοῦ θερμομέτρου.

Ἐννοοῦμεν δηλαδὴ τὰ δύο ψύχη τοῦ Φεβρουαρίου καὶ τοῦ Μαΐου· ἔρχονται σχεδὸν μετ' ἀπολύτου σταθερότητος καὶ ἵνα οὕτω εἴπωμεν, εἰς ὡρισμένην ἡμέραν καὶ ἐν τούτοις τὸ ὁριστικὸν τῆς ἀφίξεώς των ταράττει πολὺ συχνὰ τὰς ἐργασίας τῶν κηπουρῶν, τῶν ἀνθοκόμων καὶ αὐτῶν τῶν γεωργῶν.

Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ συμπεράνωμεν ἐξ ὅλων τούτων ὅτι τοῦτο εἶνε χαρακτηριστικὸν τῆς ἐπιστήμης, νὰ ἀποδιώκῃ τὰς ἀδικαιολογήτους προλήψεις, βαπτιζομένας ἐπὶ ἀτελῶν παρατηρήσεων ἢ ἐσφαλμένων, καὶ νὰ ἀποκαλύπτῃ ἀπ' ἐναντίας τὰ σπουδαῖα φαινόμενα, ἅτινα μέχρι τοῦδε εἶχον διαφύγει τὴν παρατήρησιν τῶν προηγουμένων γενεῶν.

G. Dallet — **Θρ. Σ. Βλησίδης.**
Φοιτ. Φυσικῶν

ΒΟΤΑΝΙΚΗ

ΤΑ ΣΑΡΚΟΦΑΓΑ ΦΥΤΑ

Ἱ ἔρευναι τοῦ Δαρβίνου ἔφερον εἰς φῶς τὰς βιολογικὰς σχέσεις τῶν ἐντόμων μετὰ τοῦ φυτικοῦ κόσμου. Εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι τὰ ἔντομα τὰ μέγιστα συμβάλλουσιν εἰς τὴν ἀναπαραγωγὴν φυτῶν τινων, διὰ τῆς μεταφορᾶς τῆς γονιμοποιοῦ κόνεως τῶν στημόνων. Ἀλλ' ὅ,τι ἰδίως κινεῖ τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ περιφήμου βιβλίου «Τὰ σαρκοφάγα φυτά» τοῦ διασήμου φυσιοδίφου, εἶνε ἡ περιγραφὴ φυτῶν τινων, ὧν ἀποκλειστικὴ τροφὴ εἶνε ἡ ὀργανική.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν τοιούτων παραδοξοτήτων τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, ἀναφέρομεν τὰς ἑπομένας. Ἐντὸς ἑλωδῶν τινων τόπων τῆς Εὐρώπης ἀπαντῶσι τὰ διάφορα εἴδη τῆς Δροσέρας Drosera rotundifolia κ.τ.λ.) περὶ ἧς ἐκτενῶς γράφομεν κατωτέρω, τὸ Ἀσκόφυλλον (Utricularia) φυτὸν ὑδρόβιον, οὗτινος τὰ μετασχηματιζόμενα φύλλα συλλέγουσι τὰ μικρὰ ὑδρόβια ζωύφια, ἅτινα εὑρίσκουσι τὸν θάνατον εἰς τὰ βάθη τῶν ἀσκοειδῶν αὐτῶν φύλλων. Ἄλλο τοιοῦτο φυτὸν εἶνε ἡ ἰδιότροπος Διωναία, ἐφοδιασμένη διὰ φύλλων περιεργοτάτων, καὶ περὶ ἧς κατωτέρω θὰ ὁμιλήσωμεν.

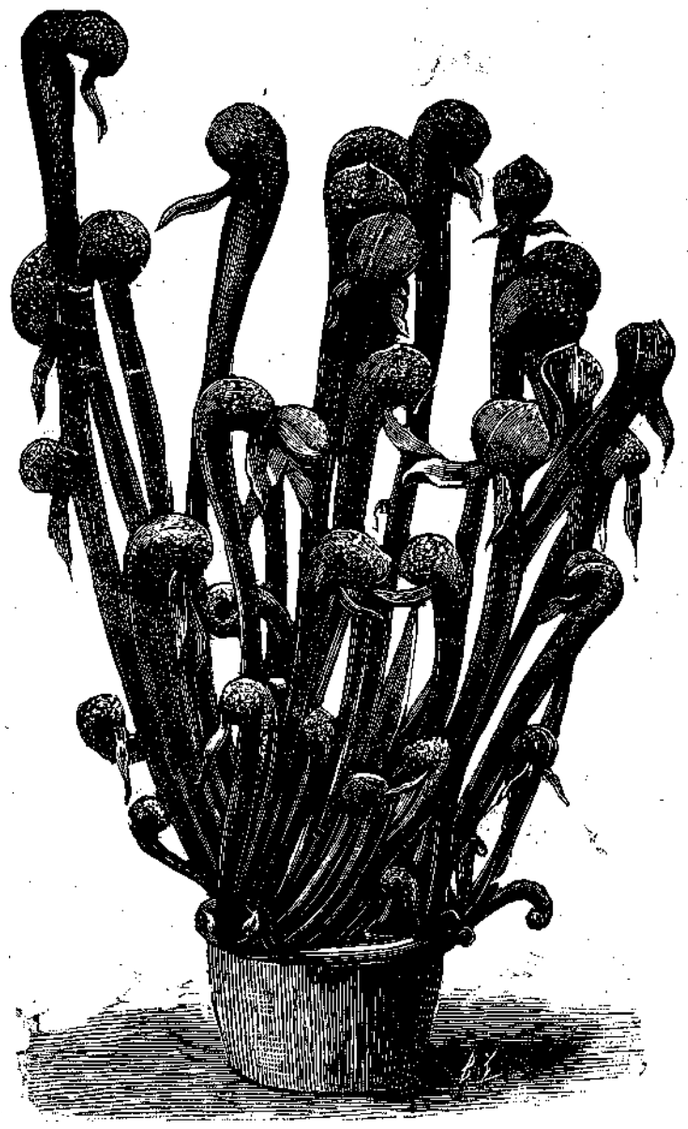

Δαρλιγκτονεία ἡ ἐκ τῆς Καλλιφορνίας.

Εἰς τοὺς ἑλώδεις τόπους τῶν τροπικῶν χωρῶν καὶ τοῦ Νέου κόσμου εὑρίσκονται τὰ Νηπενθώδη (Nepenthace) τῆς οἰκογενείας τῶν Δικοτυλιδόνων ἀπετάλων φυτῶν. Ὁ ἀσκοειδὴς αὐτῶν μίσχος, πλήρης θανατηφόρου ὑγροῦ, αἰωρούμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, προσελκύει πολλὰ ἔντομα, δι' ὧν τρέφεται. Ἐπίσης καὶ αἱ Σαρακήνιαι, (Saracenia) καὶ ἡ Δαρλιγκτονεία (Darlinctonia) τῆς Καλλιφορνίας αἵτινες κινοῦσιτὰ μετασχηματισθέντα φύλλα των εἰς χαριεστάτους ἕλικας εἰς τὴν ἄκραν τῶν ὁποίων αἰωροῦνται βαθέα κέρατα, ὧν τὸ στόμιον ἐφοδιασμένον διὰ γλωττίδων λαμπρῶν χρωμάτων, προσελκύει τὰ διερχόμενα ἄφθονα ἔντομα, διά τινος χυμοῦ σακχαρώδους.

Εἴς τινα ἐλώδη μέρη τῆς Εὐρώπης θὰ συναντήσητε ὡραιότατον μικρὸν φυτόν, μὲ ἄνθη λευκὰ εἰς τὸ ἄκρον μακροῦ μίσχου ἔχον τέσσαρα ἢ πέντε φύλλα ὑπέρυθρα, σχήματος κοχλιαρίου, μήκους 0,04 μ. ἢ 0,05 μ. ἕρποντα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὀνομάζεται Δροσέρα ἡ στρογγυλόφυλλος. Ἐξετάσατε προσεκτικῶς ἕκαστον φύλλον. Θὰ ἴδητε

ὅτι ἐπὶ τῆς ῥάχεώς των φέρουσιν ἠνωρθωμένα μικρὰ τριχίδια, ἐφοδιασμένα διὰ στρογγύλης κεφαλῆς καὶ ὑγροῦ ἰξώδους. Δὲν εἶνε πραγματικῶς τρίχες, διότι τὸ φύλλον μηκύνεται μεθ' ὅλου τοῦ κυτταρώδους ἱστοῦ καὶ ὅλων τῶν παραρτημάτων, ἅτινα ὁ Δαρβῖνος ὠνόμασε κεράτια. Τὰ φύλλα τοῦ ἰδιοτρόπου τούτου φυτοῦ εἶνε πλήρη λειψάνων ζώων, μυιῶν, κολεοπτέρων, χρυσαλίδων κ.λ.π. Ἀληθὴς νεκρούπολις. Ἂν θέσωμεν μυίαν τινὰ ἐπὶ τριχῶν τῆς περιφερείας φύλλου τινὸς θὰ ἴδωμεν τὸ ἑξῆς :

Τὰ προσβληθέντα κεράτια ἄρχονται στρεφόμενα πρὸς τὸ κέντρον, ἐν διαστήματι μικροτέρῳ τοῦ λεπτοῦ, ἔπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ γειτονικὰ κεράτια ὁμοίως κλίνουσι, καθῶς τὰ φυλλάρια τοῦ «Μὴ μοῦ ἅπτου» ἐρεθισθέντα ἔκ τινος ἁφῆς. Τότε ὑγρόν τι πυκνὸν ἐκχύνεται ὅπερ φράττει τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους τοῦ ἐντόμου τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς ἀσφυξίας ἀποθνήσκει. Μετ' ὀλίγον τὸ φύλλον ἐπανανοίγεται, ἡ ἔκκρισις παύει καὶ ἐκ τοῦ ζωϋφίου δὲν ἀπομένουσιν ἢ τὰ σκληρὰ μέρη, ὡς αἱ πτέρυγες καὶ οἱ πόδες. Ὅλον τὸ περιεχόμενον τοῦ σώματος ἔχει ἀπωλεσθῆ. Ἐὰν θέσωμεν τεμάχιον μικρὸν κρέατος ἢ τυροῦ, τὸ φυτὸν διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου θὰ τὸ καταβροχθίσῃ.

Ἤδη ἂς ἐκτελέσωμεν ἀντίθετον πείραμα, θέτοντες ἐπὶ τοῦ φύλλου οὐσίαν τινὰ ἀνόργανον, ὡς ἐν παραδείγματι ὄνυχα ἢ τρίχα. Τὰ κερατίδια κάμπτονται βραδέως, τὸ φύλλον κλείεται τὸ ὑγρὸν ἐκκρίνεται ἀσθενῶς καὶ μετ' ὀλίγον τὸ φύλλον ἀνοίγεται, ἐνῷ τὸ ἐν αὐτῷ τοιοῦτον ἀντικείμενον δὲν ἔχει ὑποστῇ οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν. Ποία λοιπὸν εἶνε ἡ φύσις τοῦ ὑγροῦ ; Ἂς θέσωμεν ἤδη χάρτην βεβαμμένον ἐν κρότωνι, εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ὑγροῦ. Ἐὰν οἱ ἀδένες ἐνεργήσωσιν ὑπὸ τὸν ἐρεθισμὸν σώματος μὴ ἐδωδίμου διὰ τὸ φυτόν, ὁ χάρτης, δὲν ἀλλάσει χρωματισμόν. Ἂν ἐν τούτοις προσφύγωμεν εἰς τὸ ὑγρὸν τὸ ἐκκρινόμενον ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τεμαχίου κρέατος, ὁ χάρτης καθίσταται ἐρυθρός, ἀποκαλύπτων τὴν παρουσίαν ὀξέος τινός.

Πρᾶγμα παράδοξον, ἡ σάκχαρις καὶ τὸ ἄμυλον οὐδεμίαν ὑφίστανται τροποποίησιν! Τὸ φυτὸν ἀρνεῖται λοιπὸν νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰς μὴ ἀζωτούχους ὑποστάσεις. Τίς δύναται νὰ εἴπῃ πῶς τὸ θαυμάσιον τοῦτο ἔνστικτον τῆς ἐκλογῆς τῆς τροφῆς παρήχθη; Τὸ περὶ τῆς αἰσθητικῆς τῶν φυτῶν πρόβλημα καθίσταται πληρέστερον, ὅταν τις ἀναλογισθῇ τὴν διάγνωσιν ταύτην τῆς τροφίμου ὕλης.

Εἰς τὰ ὑπερέχοντα ζῶα γνωστὸν εἶνε ὅτι ἡ πέψις τοῦ στομάχου ἐνεργεῖται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ γαστρικοῦ χυμοῦ, περιέχοντος πεψίνην καὶ ὀξύ τι. Ὅθεν καὶ ἡ ἐκκρινομένη ὕλη τῆς Δροσέρας περιέχει ὀξύ. Ὁ Δαρβῖνος εὗρεν ἐν ταύτῃ ποσότητα πεψίνης. Τὸ φυσιολογικὸν λοιπὸν φαινόμενον εἶνε πλήρες καὶ καθ' ὅλα ὅμοιον πρὸς τὴν πέψιν τῶν σπονδυλωτῶν. Τὸ ἀκροδροσολαμπὲς ἀπορροφᾷ τὰς ζωτικὰς οὐσίας τῆς μυίας ἀφοῦ τὰς καταστήσῃ ἀφομοιωσίμους.

Τὸ φυτὸν δύναται νὰ τραφῇ δι' ἄλλου εἴδους τροφῆς ; Ἡ ἀνεπάρκεια τῶν ριζῶν του δὲν τῷ ἐπιτρέπει νὰ ἀρυσθῇ ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀποτελεσματικῶς τὰς τροφάς του. Πειραματισθῆτε ἐπὶ τριῶν ριζῶν. Τὸ ἓν φυτὸν καλύψατε διά τινος ὑαλίνου κώδωνος πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐντόμων, τὸ δεύτερον ἀφήσατε εἰς τὴν ἐλευθέραν ἀτμόσφαιραν καὶ τὸ τρίτον φροντίζετε τεχνικῶς νὰ τρέφετε διὰ ζωϊκῆς οὐσίας. Κατὰ τὴν τρίτην ταύτην περίπτωσιν τὸ φυτὸν θ' αὐξηθῇ καταπληκτικῶς· τὰ ἄλλα θὰ μαρανθῶσιν. Ἡ ἀπορρόφησις τῶν ἀζωτούχων τροφῶν εἶνε λοιπὸν ἀναγκαία διὰ τὰ τοιαῦτα φυτά.

Εἰς τινας τῆς Γαλλίας ὑγρὰς χώρας ἀπαντᾶται μικρόν τι φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν Λιπαροφύλλων (Pinguicula vulguris)

Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν φύλλων της ὑπάρχουσι μικροὶ ἀδένες. Ἡ ἔκκρισις τῶν ἀδένων πρό τινος τεμαχίου κρέατος περιέχει ὀξύ, καὶ ἂν ἐξετάσητε τοὺς ἀδένος, οἵτινες ἐνήργησαν, θὰ παρατηρήσητε ὅτι ἔχουσιν ἀποκτήσῃ χρῶμα φαιόν, προκύπτον ἐκ τῆς ἀπορροφήσεως τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν, ἐνῷ οἱ ἀδένες, οἱ μὴ ταραχθέντες, διετήρησαν τὸ ὑποπράσινον χρῶμα των.

Ὥστε φυσιολογικῶς ὁ ἐκκρινόμενος χυμὸς περιέχει, ἢ μᾶλλον εἶνε, ὀξύ. Ὑφίσταται ἄρα ἐνταῦθα ἐκπληκτικὴ ἀναλογία μὲ τὴν ἐνέργειαν τοῦ γαστρικοῦ χυμοῦ. Ἂς προσθέσωμεν ἐντὸς γαστρικοῦ χυμοῦ μόσχου σταγόνας τινὰς γάλακτος. Ἀμέσως τοῦτο πήγνυται. Ἂν τώρα θέσωμεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ φύλλου τινὸς λιπαροφύλλου γάλα, πάλιν τοῦτο πήγνυται. Ἡ ἰδιότης αὕτη εἶνε πρὸ πολλοῦ γνωστὴ καὶ ἡ ἐξήγησις τῆς ἀντιδράσεως ταύτης εἶνε ἤδη ὅλως παραδεκτή.

Ἡ Δροσέρα καὶ τὸ Λιπαρόφυλλον (Pinguicula) εἶνε ἀληθῶς σαρκοφάγα φυτά, ἅτινα οὐ μόνον καταβροχθίζωσι τὰ ἔντομα, διὰ τοῦ ἰξώδους χυμοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς πέψεως μεταβάλλωσι τὴν ὑπόστασιν αὐτῶν.

Ἕτερον φυτόν, καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἀπαντόμενον Διοναία ἡ μυϊοπόλος (Dionaea muscipula) πρὸς συλλογὴν τῶν ἐντόμων θέτει παγῖδα τρομερὰν καὶ ἰσχυρότατα ὁπλισμένην. Κατάγεται ἐκ τῆς Καρολίνης ἀλλὰ ἔχει συνειθίσῃ καὶ τὸ Εὐρωπαϊκὸν κλῖμα. Τὰ φύλλα της εἰσὶ διῃρημένα εἰς δύο λοβὰς κλινούσας πρὸς ἀλλήλας κατὰ γωνίαν ὀλίγῳ μικροτέραν τῆς ὀρθῆς. Ἐν τῷ ἀνοικτῷ φύλλῳ διακρίνομεν ἀκάνθας λεπτὰς καὶ εὐκάμπτους κατὰ τὰ χείλη καὶ εἰς τὸ μέσον ἑκάστου λοβοῦ ἐπίσης τρεῖς τοιαύτας ἶνας. Ἐπὶ τοῦ φύλλου εὑρίσκονται ἀδένες ὑπέρυθροι, ὁ δὲ μίσχος αὐτῶν, πεπλατυσμένος ἐν σχήματι σπαθίδος, λεπτυνόμενος συνέχεται μετὰ τοῦ φύλλου.

Ἂν ἤδη ἐρεθίσητε ἕνα τινὰ διά τινος καρφίδος, οἱ λωβοὶ θὰ κλεισθῶσιν ἐρμητικῶς οὕτως, ὥστε εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ τοὺς διαχωρίσετε. Εἰς πᾶν ἄλλο μέρος τοῦ φύλλου ὁ ἐρεθισμὸς δὲν ἐπιφέρει οὐδὲν ἀποτέλεσμα. Ἐπίσης ἡ βροχὴ καὶ ὁ ἄνεμος δὲν δύνανται νὰ προκαλέσωσι τὸ κλείσιμον τῶν λοβῶν.

ΤΑ ΣΑΡΚΟΦΑΓΑ ΦΥΤΑ

1. Νηπενθές.—2. Διοναία.—3. Ἀσκόφυλλον.—4. Δροσέρα.—5. Δαρλιγκτονεία.— 6. Σαρακηνία.

Ἔντομόν τι ἐπικάθηται ἐπί τινος φύλλου τῆς Διοναίας· τοῦτο κλείεται, καὶ οἱ ἀδένες ἐρεθιζόμενοι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκκρίνουσι ὑγρόν τι κεχρωματισμένον καὶ καυστικόν. Μετὰ εἴκοσιν ἢ τριάκοντα ἡμέρας τὰ φυλλίδια ἀποχωρίζονται, τὸ φύλλον ἀνοίγεται, ἀλλὰ δὲν ἔχει πλέον τὴν αὐτὴν εὐαισθησίαν, διότι ἡ κινητικότης ἀσθενεῖται ἐκ τῆς χονδρότητος τοῦ

θηράματος, ὅπερ ἐχρησίμευσεν ὡς τροφή.

Ἀξιοπαρατήρητον εἶνε ὅτι αἱ ἀζητοῦχοι οὐσίαι, αἱ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ὑγραί, προκαλοῦσι μόναι τὴν ἔκκρισιν.

Τὸ ἔντομον συλληφθὲν ὑπὸ τῶν κλεισθέντων λοβῶν συνθλίβεται καὶ ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν ἀδένων ἐξέρχεται τὸ ἐσωτερικὸν ὑγρόν, δι' οὗ ἀποσυντίθεται ἡ λεία. Ἂν τὸ αἰχμάλωτον θήραμα εἶνε μικρόν, ἀποφεύγει τὴν σύνθλιψιν, τὸ ψύλλον, ἀνοίγεται καὶ οὐδὲν ρευστὸν ἐκκρίνεται ὑπὸ τῶν ἀδένων. Τὸ ψυτὸν ἐν γένει δὲν δύναται νὰ σιτισθῇ πλέον ἢ ἅπαξ μόνον καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον· ἑπομένως εἶνε ἀνάγκη κατὰ τὴν μοναδικὴν ταύτην ἄγραν τὸ θήραμα νὰ εἶνε ὅσω τὸ δυναιὸν μεγαλείτερον σχετικῶς. Συμφέρει λοιπὸν εἰς τὸ ψυτὸν νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς τὰ μικρὰ ἔντομα νὰ δραπετεύωσι διὰ μέσου τῶν δικτυωτῶν ἰνῶν του, ἵνα μὴ καταπονήσῃ ἀνωφελῶς τὰς πεπτικὰς αὐτοῦ δυνάμεις. Πρὸς τούτοις παρετηρήθη, ὅτι ἡ θρεπτικὴ ποσότης δὲν πρέπει νὰ εἶνε ὑπέρμετρος, διότι ἂν τὰ ψύλλα συλλάβωσι μέγαν ἀριθμὸν ἐντόμων, τὸ ψυτὸν φθίνει, ὡσεὶ πάσχον ἐκ δυσπεψίας.

Τῆς ἐκ Καλιφορνίας Δαρλιγκτονείας (Darlinctonia) τὸ ψύλλον εἶνε ἐντελῶς παραμεμορφομένον. Τὸ ὅλον ψυτὸν συνίσταται ἐκ πλήθους κεράτων κεκαμένων κατὰ τὴν πλατείαν ἄκραν καὶ ἐφοδιασμένων παρὰ τὸ στόμιον διὰ μεμβρανωδῶν γλωττίδων. ζωηρότητα κεχρωματισμένων. Ἡ εἴσοδος καὶ αἱ πλευραὶ ταύτης εἶνε ἐφοδιασμέναι δι' ἀδένων ἐκκρινόντων σακχαρῶδες ὑγρὸν πρὸς ἄγραν τῶν ἐντόμων, ὅπερ πολλάκις χύνεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, σχηματίζον τρόπον τινὰ ρύακα, ὁδηγοῦντα πρὸς τὸ στόμιον τοῦ σαρκοφάγου ψυτοῦ.

Ταρασσόμενον ὑπὸ τῆς δριμείας ὀσμῆς καὶ μεθυσκόμενον ὑπὸ τοῦ χυμοῦ τὸ ἔντομον φθάνει εἰς τὴν ἀπαισίαν εἴσοδον. Προχωρεῖ ἐπὶ τοῦ χείλους καὶ ὀλισθαῖνον πίπτει ἐν τῇ τρομερᾷ εἰρκτῇ ἐξ ἧς ἀδύνατον εἶνε νὰ ἐξέλθῃ. Τὸ κέρας εἶνε ἡμιπεπληρωμένον ἐξ ὑγροῦ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ βροχείου ὕδατος καὶ ἐκ τοῦ χυμοῦ τῶν ἐν τῷ βάθει ἀδένων. Τὸ ἔντομον βρέχεται καὶ ἀναλύεται ἐν τῷ ὑγρῷ τούτῳ καὶ οὕτω σχηματίζεται θρεπτικὸς ζωμὸς διὰ τὸ ψυτόν. Ἡ πεπτικὴ δύναμις τῆς Δαρλιγκτονείας αὐξάνεται πιθανῶς ὑπὸ τῆς παρουσίας τῶν βλαστῶν ἢ τῶν βακτηρίων, ἐπισπευδόντων τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν καὶ εὐνοούντων τὴν ἀφομοίωσίν των.

Η ΔΙΑΛΕΞΙΣ

ΕΝ ΤΩι ΜΕΓΑΡΩι ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

τοῦ καθηγητοῦ

κ. **ΕΥΑΓΓ. ΠΑΠΑΧΑΤΖΗ**

Ἐκ τῆς θαυμασίας διαλέξεως τοῦ εὐρυμαθοῦς καὶ εὐφραδεστάτου καθηγητοῦ κ. Εὐαγγ. Παπαχατζῆ, τῆς γενομένης πρό τινος ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Παρνασσοῦ δημοσιεύομεν τὸν ἔξοχον ἐπίλογον, εὐγενῶς παραχωρηθέντα ἡμῖν χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἐνταῦθα τε καὶ ἀλλαχοῦ οἵτινες δὲν ηὐτύχησαν νὰ ἀκούσωσι τὴν διάλεξιν ταύτην, ἥτις τοσαύτας ἀφῆκεν ἐντυπώσεις καὶ ἀναμνήσεις εἰς τὴν παρ' ἡμῖν κοινωνίαν τὴν ἀθροῦν συρρεύσασαν καὶ καταπλημμυρήσασαν τὴν αἴθουσαν καὶ τὸν περιφερῆ καὶ εὐρύτατον τοῦ Παρνασσοῦ ἐξώστην.

Ἰδοὺ ὁ ἐπίλογος :

Δυστυχῶς ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες καταληφθέντες ὑπὸ ἐθνικῆς ἀτονίας καὶ τὰ ἔθνα ὑπεραγκωνήσαντες καὶ μὴ διδαχθέντες ὅτι ἡ ἀποστροφὴ πρὸς αὐτὰ καὶ ἡ ἀγάπη τῶν ἡμετέρων καὶ αὐτὸς μάλιστα ὁ ἐθν. φανατισμὸς καὶ τὸ ἐθνικὸν φρόνημα σώζουσι τοὺς κλυδωνιζομένους λαοὺς, ὑπέστημεν τὴν ἐπίδρασιν ἐθνοκτόνου ψευδοπολιτισμοῦ.

Ἐντεῦθεν δὲ οὔτε ὡς κράτος, ἀλλ' οὔτε ὡ ἐκκλησία, οὔτε ὡς σχολεῖον, ἱστάμεθα εἰς τὴν περιωπὴν ἐκείνην τὴν ἁρμόζουσαν εἰς τὰ ἔθνη τὰ φιλοτίμως ἀγωνιζόμενα νὰ δημιουργήσωσι μέλλον καὶ πατρίδα καὶ νὰ συνταχθῶσιν ἐθνικῶς διὰ τῆς περισυλλογῆς τῶν ναυαγίων.

Μόνον δὲ διὰ τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος καὶ τῶν διδαγμάτων αὐτῆς τῶν Ἑλληνικωτάτων δυνάμεθα ὡς οἱ πρόγονοι ἡμῶν τῷ 1821 νἀναγεννηθῶμεν. Ὅπως δὲ ἐν τοῖς μυστηρίοις τοῖς τελουμένοις ἐν τοῖς ἀρχαίοις ναοῖς τοῦ ἑλλην. κόσμου ἀπηγγέλλετο ὑπὸ τοῦ μυσταγωγοῦ ἡ φοβερὰ κραυγὴ «ΕΚΑΣ ΟΙ ΒΕΒΗΛΟΙ» οὕτω καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ ἀνακράξωμεν «ΕΚΑΣ ΒΕΒΗΛΕ» πρὸς ἐκεῖνον ὅστις δὲν πιστεύει εἰς τὴν τοιαύτην ἀναγέννησιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας, εἰς ἐκεῖνον ὅστις δὲν προσέρχεται μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης, λάτρης τῆς πατρίου πίστεως, γλώσσης καὶ τῶν πατρίων ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἵνα κατηχηθῇ ὑπ' αὐτῶν καὶ κατακτηθῇ σύμπας, γινόμενος οὕτως ἄξιος τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ ἀποστολῆς ὡς Ἕλληνος.

Ἀληθῶς τοιοῦτον εἶνε τὸ καθῆκον ἡμῶν, ἂν θέλωμεν νὰ πρωτοπορήσωμεν. Πρὸς τοῦτο δὲ βέβαια ἀπαιτοῦνται ἄνδρες, οἷους παρ' ὑμῶν ἰδίᾳ τῶν νεωτέρων ἀναμένει ἡ τάλαινα καὶ πολυπαθὴς πατρίς, παρ' ὑμῶν, ὦ νέοι, οὓς εὐφροσύνως βλέπω συνηγμένους ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐνταῦθα καὶ προσέχοντας καὶ πρὸς οὓς ἀποτείνω ἤδη τὸν λόγον. Δεῦτε λοιπὸν ὑμεῖς οἱ νεώτεροι μάλιστα, αἱ γλυκεῖαι τῆς πατρίδος ἐλπίδες καὶ οἱ νεαροὶ αὐτῆς βλαστοί, ἐργασθῆτε ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν τούτων, μεταλαμπαδεύσατε δ' αὐτὰς μετὰ πίστεως καὶ ἡρωϊσμοῦ, πανταχοῦ γινόμενοι συναθληταὶ ἡμῶν τῶν πρεσβυτέρων εἰς τοὺς ἐθνικοὺς τούτους ἀγῶνας. Τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα, ὅπερ φέρομεν, εἶνε τὸ εὐγενέστατον καὶ τιμιώτατον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀλλ' οἱ μετέχοντες τοῦ ἑλλ. ὀνόματος ἔχουσι καθῆκον ὑπέρτατον καὶ νὰ ἀγαπῶσι πᾶν τὸ ἑλληνικὸν καὶ νὰ μετέχωσι μάλιστα τῆς ἑλληνικῆς παιδεύσεως καὶ νὰ μεταρσιῶνται δι' αὐτῆς εἰς πᾶν πάτριον καὶ ἐθνικὸν δίδαγμα. Μακρὰν οἱ βέβηλοι οἱ ψελλίζοντες τὰ ὀθνεῖα καὶ μιμούμενοι ὡς ψιττακοὶ αὐτὰ καὶ ἀποστρεφόμενοι τὰ ἑλληνικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ ἑπομένως ἀποξενούμενοι τὴν καρδίαν.

Εἶνε ἀνάξιοι οὗτοι νὰ ὑπηρετήσωσι τὴν Ἑλλάδα πατρίδα, οὐδὲ συναισθάνονται κἂν τὸ τιμιώτατον καὶ βαρυσήμαντον αὐτῆς ὄνομα, ὅπερ κατέστη συνώνυμον πρὸς πᾶν ὅ,τι ἰδεῶδες ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ πατρίς, ἡ μεγάλη πατρὶς ἔστω ἡμῖν τοῖς συναισθανομένοις τὸ ὄνομά της ἡ ἀθάνατος δέσποινα καὶ τὸ πολύτιμον περίαπτον, ὅπερ νὰ ἐνισχύῃ καὶ νὰ ἐμπνέῃ ἡμᾶς ἐν παντί.

Ἀγαπήσατε αὐτὴν μέχρι θυσίας. Ἀγαπήσατε αὐτήν, ὦ νέοι, ὡς ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος Σωκράτης, ὅστις καὶ καταδικαζόμενος καὶ πάσχων ὑπ' αὐτῆς ἠγάπα αὐτὴν ὡς ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἀγαθὸν ἐν τῷ κόσμῳ. Οὕτω δὲ καὶ μόνον καὶ μὲ τὴν τοιαύτην ὑμῶν ἀφοσίωσιν δύναται αὕτη νὰ μεγαλυνθῇ πλήρης παλιν νέας δόξης καὶ κάλλους !

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

ΚΑΙ ΟΙ ΚΩΦΟΙ Θ' ΑΚΟΥΩΣΙΝ

Ἐν τῷ προηγουμένῳ τῆς «Φύσεως» τεύχει ἀνεγράφομεν μετὰ χαρᾶς τὴν εἴδησιν, ὅτι ἀνεκαλύφθη μηχάνημα ὑπὸ τοῦ δόκτωρος Στίενς, δι' οὗ κατωρθώθη καὶ οἱ τυφλοὶ νὰ βλέπωσι. Πρὸ τῆς τοιαύτης ἀνακαλύψεως μετὰ σταθερότητος ἐγράψαμεν, ὅτι καὶ τὰ ἰατρεῖα τῶν κωφαλάλων πρέπει μετ' ὀλίγον νὰ καταστῶσιν ἄχρηστα ἐκ τῆς τοιαύτης προόδου τῆς ἰατρικῆς.

Καὶ πράγματι ἐκ τοῦ Λονδίνου ἦλθεν εἴδησις τηλεγραφικῶς ὅτι ὁ «Ἡμερήσιος Τηλέγραφος» ἐκτεταμένως γράφει περί τινος νέου ἀκουστικοῦ ὀργάνου ἀνακαλυφθέντος ἐν Ν. Ὑόρκῃ ὑπό τινος νεαροῦ ἰατροῦ κ. Χούσινσων.

Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο εἶνε εἶδος τι ἀκουστικοῦ κερατίου, ὁ δὲ διευθυντὴς τῆς σχολῆς τῶν κωφαλάλων τῆς Ν. Ὑόρκης ὡδήγησεν εἰς τὸ θέατρον πέντε κωφαλάλους φέροντας τὸ ἀκούστικὸν κεράτιον. Οἱ ἀτυχεῖς κωφοὶ ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς παραστάσεως ἔξαλλοι ἐκ τῆς χαρᾶς ἀνέκραξαν :

— Τί χαρά, εἴμεθα εἰς τὸν παράδεισον !

Ὁ ἐν Ν. Ὑόρκῃ ἀνταποκριτὴς τοῦ « Ἡμερησίου Τηλεγράφου» ἐπεσκέφθη τὸν ἐφευρέτην ἰατρόν.

Εἶνε νέος 28 ἐτῶν, μορφώσεως δὲ σπανίας, μετὰ βεβαιότητος λέγων ὅτι ἐντὸς μηνὸς ἡ ἐφεύρεσις τίθεται εἰς κοινὴν χρῆσιν ὑπὸ εἰδικῆς συσταθείσης ἑταιρείας.

— Τὸ ἀκουστικὸν ἐργαλεῖον μου, εἶπεν, εἶνε διὰ τὰ ὦτα, ὅ, τι οἱ φακοὶ διὰ τοὺς ὀφθαλμούς. Διὰ καταλλήλου φωνοηλεκτρικῆς ἐπενεργείας παρέχεται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἡ αἴσθησις τοῦ ἤχου.

HENRYK SIENKIEWICZ

Ο ΟΡΓΑΝΟΠΑΙΚΤΗΣ ΤΗΣ ΠΟΝΙΚΛΑΣ

Ἡ χιὼν ἦτο ξηρὰ καὶ ὄχι πολὺ βαθεῖα. Ὁ Κλὲν μὲ τὰς μακρὰς κνήμας του ἐβάδιζεν εὐθύμως πρὸς τὴν Πονίκλαν, καὶ ἐβάδιζε τόσῳ μᾶλλον ταχύτερον καθόσον τὸ ψῦχος καθίστατο δριμύτερον. Ἦτο περιτετυλιγμένος εἰς τὰ στενὰ καὶ παλαιὰ ἐνδύματά του καὶ τὴν μικρὰν χλαμίδα του, ἐνῷ ἡ περισκελίς του δὲν κατήρχετο οὐδὲ μεχρι τῶν γονάτων. Καὶ ὅμως, τὰ ὑποδήματά του ἦσαν παλαιά.

Ἐκράτει περιπαθῶς τὸν αὐλόν του σφιγκτὰ ἐπὶ τῆς καρδίας του. Εἰς τὸν στόμαχόν του εἶχε μερικὰ ποτήρια ρουμίου καὶ εἰς τὸ κρανίον του ἀρκετὴν χαράν· καὶ τοῦτο, διότι ὁ ἐφημέριος εἶχε δώσει ὑπόσχεσιν νὰ τὸν παραλάβῃ ὡς ὀργανοπαίκτην.

Μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης περιεπλανᾶτο ὡς ἀθίγγανος ἀπὸ καπηλείου εἰς καπηλεῖον, ἀπὸ πανηγύρεως εἰς πανήγυριν, ἀπὸ γάμου εἰς γάμον, ἀθλίως κερδαίνων τὸν καθημερινὸν ἄρτον του, παίζων αὐλὸν ἢ χορδοσύριγκα. Τώρα πλέον ἔμελλε νὰ ἀποκατασταθῇ καὶ νὰ ζήσῃ καθὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Νὰ ἔχῃ οἰκίαν μετὰ κηπαρίου πεντακοσίων ρουβλίων κατ' ἔτος, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν καὶ τὰ τυχηρὰ καὶ ἐπὶ πλέον νὰ ἔχῃ τὸ γόητρον ὅτι ἐνδιαιτᾶται ἡμιεκκλησιαστικῶς ὅτι ἔχει ἐπάγγελμα ἀφιερωμένον εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ... Ἄ ! καὶ εἰς τὰ τολμηρότερα ὄνειρά του, οὐδέποτε ἐτόλμησε νὰ ποθήσῃ τοιοῦτον τι. Ὅλοι δὲ οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι τὸν ἐγνώριζον ὡς εἶδος τι τυχοδιώκτου, κατεπλάγησαν ἤδη ὅτε ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ τὸν ὀνομάζωσιν *κύριον* μουσικόν.

Πρὸ πολλοῦ ὁ Κλὲν λαιμάργως ἔβλεπε τὴν θέσιν ταύτην. Ἀλλ' οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἤλπιζεν, ὅτι θὰ τὴν ἀπέκτα, καθόσον ὁ γηραιὸς Μιελνίτζκι ἐπέμενε νὰ ζῇ. Καίτοι δὲ οἱ δάκτυλοί του καθίσταντο ἄχρηστοι διὰ τὸ ὄργανον, ἕνεκα νόσου ἀνιάτου, ὅμως ὁ ἐφημέριος οὔτε ἐσκέφθη καθόλου νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, διότι ὁλόκληρος εἰκοσαετία τοὺς συνέδεεν ὡς φίλους.

Ἐν τούτοις ὁ Μιελνίτζκι ἀπέθανε καὶ ἔσπευσε νὰ εὕρῃ τὸν ἐφημέριον διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν κενωθεῖσαν θέσιν. Ὁ ἀγαθὸς γέρων γνωρίζων τὴν ἰδιοφυΐαν του, παρευθὺς τὸν διώρισε μουσικὸν τῆς ἐκκλησίας. Ἄλλως τε ὁ Κλὲν ἦτο πεφημισμένος τεχνίτης. Καίτοι δὲ οὐδέποτε ἐδιδάχθη μουσικήν, ἐν τούτοις ἔπαιζε θαυμασίως ὄχι μόνον αὐλὸν καὶ χορδοσύριγγα, τὸ γλυκύτατον ὄργανον τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ὄργανα. Τὴν ἐν τῷ κρανίῳ του ἰδιοφυΐαν δὲν ὤφειλεν οὔτε εἰς τὴν κληρονομικότητα οὔτε εἰς τὴν ἀγωγήν. Ὁ πατήρ του, τὸ πλεῖστον τῆς ὑπάρξεώς του διελθὼν ὡς στρατιώτης, κατὰ τὰ τε-

λευταῖα του ἔτη ὑπῆρξεν ἄσημος σχοινοποιός, ὅστις ἐργαζόμενος σιωπηλῶς δὲν ἐγνώρισεν ἄλλον σύντροφον ἐκτὸς τῆς παπνοσύριγγός του.

Ἐν τούτοις ἡ ἀκαταμάχητος μουσικὴ κλίσις τοῦ Κλέν, ἀνεφάνη ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας. Ὁ Μιελνίτζκι τῷ εἶχε δώσει συγκεχυμένα τινὰ μαθήματα χοροδοσύριγκος, ἀλλὰ ὡραίαν τινὰ ἡμέραν τὸ μουσοτραφὲς χαμίνιον ἀπῆλθε μετά τινων νομαδικῶν μουσικῶν. Κατόπιν ὅμως διεσκορπίσθησαν· ὁ εἷς ἀπέθανεν, ὁ ἄλλος ἐξηφανίσθη χωρὶς νὰ μάθῃ ὁ εἷς τὴν τύχην τοῦ ἄλλου. Τότε ὁ Κλὲν ἦλθεν εἰς τὸ γενέθλιον αὐτοῦ χωρίον Ζαγράβ ὅπου ἐγκατεστάθη. Ἦτο ἰσχνὸς ὡς οἱ ποντικοὶ τῶν ἐκκλησιῶν. Τοῦ λοιποῦ ἔζη παιγνιχρῶς ἐκ τῆς μουσικῆς ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς ἀγάπης του πρὸς τὸν Θεόν. Ἐξεπλήσσοντο διὰ τὸν ἄστατον καὶ ἄτακτον βίον του, ἀλλ' ὁμοφώνως ἐξεφράζοντο πάντες ἐνθουσιωδῶς περὶ τῆς ἰδιοφυΐας του. Καθ' ὅλον τὸ Ζαγράβ καὶ τὴν Πονίκλαν ἔλεγον ἀνενδιάστως.

— Ὅταν ὁ Κλὲν παίζει τὸ ὄργανον, ἀγάλλεται ὁ ἀγαθὸς Θεὸς καὶ ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἑαυτὸν εὐφρόσυνον.

Τοῦθ' ὅπερ ἐὰν ἠμπόδιζε νὰ προσθέτωσι μετὰ πεποιθήσεως.

— Πρέπει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶνε δαιμονισμένος· ἔχει μέσα του δαίμονα παράδοξον!

Παρατήρησις ἀρκετὰ δικαία, καθόσον ἐφαίνετο ὥς τις γόης, ὅταν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀντικαθίστα εἴς τινας ἑορτάς, τὸν γηραιὸν Μιελνίτζκι, εἰς τὸ ὄργανον τῆς Πονίκλας. Τότε ἔχανε πᾶσαν ἄλλην συναίσθησιν καὶ μόνον τὸ ὄργανόν του ἐσκίπτετο. Καὶ ὅταν ἡ λειτουργία ἔφθανεν εἰς τὸ μέσον, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ πλῆθος γονατισμένον προσηύχετο κατανυκτικῶς, ὁ δὲ ἱερεύς, χανόμενος εἰς τὰ θυμιάματα τοῦ λιβανωτοῦ, ηὐλόγει, ὑψῶν τὸ ἀρτοφόριον, τὸ ὄργανον τοῦ Κλὲν διέχεε λεπτὴν, ἀμυδρὰν καὶ ἁρμονικὴν μελῳδίαν, ἥτις ὕψου μέχρις οὐρανοῦ ἱερέα καὶ ἀρτοφόριον, τὰς ἀναθυμιάσεις τοῦ λιβανωτοῦ καὶ τὸ πλῆθος ὡς καὶ αὐτὸν τὸν βόμβον τῶν κωδώνων.

Ὁ Κλὲν δὲν ἤθελε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι αὐτὸς οὗτος ἐξετέλει τὰ θαύματα ταῦτα. Εἰλικρινῶς ἐπίστευεν ὅτι τὸ ὄργανον ἔπαιζε μόνον του καὶ ὅτι αὐτοὶ μόνοι ἀνέβλυζον οἱ ἦχοι ἐκ τῶν μεταλλίνων σωλήνων ῥέοντες μετὰ ταχύτητος καθὼς τὰ ὕδατα χειμάρρου τινός, ἵνα διασκορπισθῶσι ὁρμηλικοὶ κατ' ἀρχὰς καὶ εἶτα ἥρεμοι καὶ γλυκεῖς πληροῦντες τὴν ἐκκλησίαν καὶ δονοῦντες τοὺς βωμοὺς καὶ τὰς καρδίας ἐκ συμφώνου.

Ὅταν μετὰ τὴν λειτουργίαν κατήρχετο ἐκ τοῦ ὀργάνου, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς παραφόρους καὶ ἐκλονεῖτο ὡς μέθυσος. Ὁ ἐφημέριος θέτων εἰς τὴν χεῖρα του χρήματα τῷ ἔδιδε περισσοτέρας φιλοφρονήσεις. Οἱ ἄνθρωποι ἐχαιρέτων τὸν *τυχοδιώκτην μουσικόν*, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπένειμον τότε ἀληθῆ λατρείαν.

*
* *

Ὁ Κλὲν δὲν ἵστατο πρὸ τῆς ἐκκλησίας διότι ηὐχαριστεῖτο διὰ τὰ ἐγκώμια, ἀλλὰ διὰ νὰ συναντήσῃ τὸ προσφιλέστερον δι' αὐτὸν ἀντικείμενον, μετὰ τὴν μουσικὴν ἐννοεῖται, τὴν ὡραίαν Ὄλκα τὴν κόρην ἑνὸς καλλιτέχνου τῆς Ζαγράβ. Ἐσκέπτετο τοὺς ὡς τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ὀφθαλμούς της καὶ τὴν χρυσῆν κόμην της καὶ ἐζοκίμαζεν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του δριμεῖαν λύπην, ὡσεὶ διεπερᾶτο διὰ τρυπάνου.

Τοῦτο τὸν ἐπανέφερε εἰς τὰς αἰσθήσεις του καὶ διὰ χιλιοστὴν φορὰν ἐσκέπτετο ὅτι ὁ πατὴρ τῆς Ὄλκας ποτὲ δὲν θὰ ἐπείθετο νὰ κάμῃ γαμβρὸν ἕνα τυχοδιώκτην καὶ ὅτι δὲν εἶχε πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ὀνειρεύηται τὴν ὡραίαν κόρην.

Δυστυχῶς δὲ, ταχέως ἤκουσε τοῦτο καὶ παρὰ τοῦ πατρός της, τὸ δὲ σκληρὸν τρύπανον τόσῳ βαθέως εἰσεχώρησεν εἰς τὰ στήθη του, ὥστε δὲ ἦτο ἐλπὶς νὰ ἰαθῇ πλέον.

Ἡ Ὄλκα ἀφ' ἑτέρου, ἀγαπήσασα κατ' ἀρχὰς τὴν μουσικὴν τοῦ Κλέν, μετ' ὀλίγον ἠγάπησε καὶ τὸν μουσικόν. Τὸ ἄνευ ὀβολοῦ καὶ διλέπτου ἔτι ἄτομον τοῦτο, τὸ μελανότριχον καὶ ἀγριόφθαλμον, μὲ τὰ ἐνδύματα πάντοτε στενὰ καὶ βραχέα, μὲ τὰς μακρὰς καὶ ἰσχνὰς κνῆμας του, ὡς αἱ τοῦ πελαργοῦ, τὸν ἄνθρωπον τοῦτον τέλος ἠγάπησεν.

Ὁ πατήρ της, καίτοι ἐπίσης εἰς τὰ θυλάκιά του ἐνίοτε δὲν εὕρισκε ἄλλο τι ἢ ἀέρα, ἐν τούτοις δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα λόγον νὰ ἀκούσῃ τι περὶ τοῦ Κλέν.

— Ἡ κόρη μου δὲν θὰ κοπιάσῃ καὶ πολὺ νὰ εὕρῃ ἄλλον τινὰ καλλίτερόν του, προσέθετε. Μήπως ὁ κόσμος ὅλος δὲν θαυμάζει τὴν καλλονήν της; Οὐδέποτε ἡ Ὄλκα θὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν πενόμενον τοῦτον βλάκα, ἕνεκα τοῦ ὁποίου δὲν θὰ τολμᾷ νὰ φαίνεται εἰς τὸν κόσμον.

Ἀλλ' ὁ θάνατος τοῦ Μιελνίτζκι διώρθωσε τὰ πάντα. Μόλις ὁ Κλὲν ἔλαβε τὴν συγκατάθεσιν τοῦ ἐφημερίου διὰ τὴν θέσιν τοῦ ὀργανοπαίκτου, ἔτρεξεν εἰς τὴν Ὄλκαν, διὰ νὰ ἀναγγείλῃ τὸ εὐχάριστον γεγονός. Ὁ πατήρ της διὰ πρώτην φορὰν τῷ προσέφερε κάθισμα καὶ τῷ ἐπλήρωσε διαδοχικῶς πολλὰ ποτήρια ρουμίου. Καὶ ὅταν ἡ θυγάτηρ του εἰσῆλθε, τῇ ἀνήγγειλε ἐπισήμως ὅτι ὁ Κλὲν θὰ ἐγένετο πλέον ὁ καλλίτερος κύριος τῆς Πονίκλας, μετὰ τὸν ἐφημέριον.

Ὁ μουσικὸς λοιπὸν ἔλαβε τὸ δικαίωμα, διὰ πρώτην φοράν, καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς Ὄλκας ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς ἑσπέρας, ἡ δὲ νὺξ ἤρχισε νὰ πίπτῃ μόλις ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Πονίκλαν.

Τὸ ψῦχος ἦτο φοβερὸν ἤδη, ἀλλὰ ὁ Κλὲν οὐδέποτε ἠσθάνθη τὸν ἑαυτόν του ζωηρότερον, τὴν δὲ καρδίαν εἶχε θερμήν, ἀναλογιζόμενος τὰς λεπτομερείας τῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας ταύτης.

Τὸ μῆκος τῆς ἐρήμου ὁδοῦ μεταξὺ τῶν σαβανωμένων ἀγρῶν ὑπὸ τὴν πένθιμον χιόνα ἦτο μηδὲν ὑπὸ τὰς γλυκείας αὐτοῦ σκέψεις.

— Πόσον εἶμαι εὐτυχής! τῷ ἐψέλιζεν ἄλλοτε ἡ Ὄλκα ἡδέως. Μὲ σὲ ἔρχομαι μακρὰν ἀπὸ τὰς θαλάσσας ταύτας, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου ἀκόμη, διότι ἠξεύρεις ὅτι πρέπει νὰ κανονίσῃς μὲ τὸν πατέρα μου τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς σου.

Καὶ ἐκεῖνος ἔθλιψε τὰς χεῖρας της μορμυρίζων:

— Ὄλκα, προσφιλὴς Ὄλκα, ὁ Θεὸς σὲ καθιστᾷ εὐδαίμονα ὅταν μοὶ λέγεις νὰ φύγωμεν.

Ἀλλὰ τώρα ἀναλογιζόμενος ταῦτα ἐθλίβετο διὰ τὴν εὐήθειαν τῶν λόγων του. Ὤφειλε νὰ ἀποκριθῇ ἄλλως πως καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν τρομερὰν ἐκείνην ἀπόφασιν ἔπρεπε νὰ εἴπῃ: σκέφθητι λοιπὸν τί θὰ ἔλεγεν ὁ κόσμος ἂν μία νέα κόρη, ὡς σύ, ἠκολούθει ἕνα ξένον ἄνθρωπον εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς!

Τῷ ἐφαίνετο ὅτι περιεπάτουν, ὁμοῦ ἐπὶ τῆς λευκῆς ὁδοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν τὸν ἠμπόδιζε καθόλου νὰ ἀνοίγῃ περισσότερον τὰς μακρὰς κνήμας του, καθόσον ἡ χιὼν ἔπιπτε ἐπὶ πλέον φοβερά.

— Ὦ Ὄλκα μου, Ὄλκα, θησαυρὲ ἀνεκτίμητε. Θὰ σὲ κάμω κυρά, κυρά μου!

Ἡ καρδία του ἐξωγκοῦτο ἐκ τῆς εὐδαιμονίας του τῆς φανταστικῆς. Ὦ! ἐὰν πραγματικῶς τὴν εἶχε πλησίον του, πῶς θὰ τὴν ἔσφιγγε εἰς τὰς ἀγκάλας του. Καὶ εἶχεν ἀκόμη νὰ διανύσῃ δρόμον μιᾶς ὥρας μέχρι τοῦ Ζαγράβ. Πόσα θὰ ἠδύνατο ἀκόμη νὰ σκεφθῇ, πόσα νὰ εἴπῃ! Ἀλλ' ἐσκοτίσθη πλέον καὶ ἡ γλῶσσα του δὲν ἐλειτούργει.

Ἀναμφιβόλως εὐκολώτερον θὰ ἦτο διὰ τοῦ αὐλοῦ του νὰ ἐκφράσῃ ὅ,τι εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του ἠσθάνετο.

Εἰς τὸν κατάψυχρον οὐρανὸν τὸ φῶς τῶν ἀστέρων ἔτρεμε. Ὁ Κλὲν ἀντελήφθη ὅτι τὰ ὦτα του ἔκαιον καὶ διὰ νὰ συντομεύσῃ τὸν δρόμον του ἔλαβεν ἀτραπόν τινα διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν. Ἡ σκιά του ἔπιπτε γελοίως μακρὰ κατὰ μῆκος τῆς λευκῆς ἐκτάσεως.

— Πρέπει νὰ παίξω ὀλίγον διὰ νὰ ξεμουδιάσουν οἱ δάκτυλοί μου, διενοήθη.

Φθόγγοι τινὲς διαπεραστικοὶ διεχύθησαν ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός. Ὡμοίαζον μὲ τετρομαγμένα πτηνὰ ἐκ τῆς γύρωθεν σιγῆς, ἐκ τοῦ δριμέως ψύχους καὶ τοῦ σαββάτου ὅπερ ἐκάλυπτε τὴν ἀπέραντον ἔκτασιν τῆς πεδιάδος.

Καὶ ὅμως ὁ Κλὲν ἤρξατο ψάλλων τὸ ἀσμάτιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἠγάπα περισσότερον τῶν ἄλλων καὶ τὸ ὁποῖον ἐζήτησε νὰ ψάλλῃ τὸ ἀπόγευμα ἡ Ὄλκα.

Ἦτο παλαιόν τι ἆσμα, τὸ ὁποῖον ἔτερψε πολὺ τὸν πατέρα καὶ τὴν θυγατέρα του, εἷς διάλογος μεταξὺ ἑνὸς αὐθέντου καί τινος κορασίου, ἤρχιζε δὲ οὕτω:

«Ἄχ! τὸ πράσινο σταμνί μου
ὁ ἀφέντης τῶχει σπάσει...»

Καὶ ὁ αὐθέντης ἀπεκρίνετο

«Σώπα πειά, μὴ κλαῖς, παιδί μου
τὸ σταμνὶ ποῦ σοῦχω σπάσει
τὸ πληρώνω, στὴ ζωή μου!...»

Ἡ Ὄλκα παρέστησε βεβαίως τὴν κορασίδα μὲ τὴν σπασμένην λάγηνον, ὁ δὲ Κλὲν τὸν αὐθέντην, ἐνῷ ὁ γηραιὸς τεχνίτης διεσκέδαζε πολύ.

Καὶ τώρα ὁ Κλὲν μετ' ἐκστατικοῦ μειδιάματος διατρέχων τὴν μακρὰν ἀτραπόν, ἔπαιζε ἢ μᾶλλον προσεπάθη νὰ παίζῃ «τὸ σπασμένο σταμνί».

Οἱ δάκτυλοί του δὲν τὸν ἐβοήθουν πλέον. Ἔπρεπε νὰ παύσῃ καὶ ἔπειτα ἤρχισε νὰ πνευστιᾷ. Δὲν εἶχεν ἐνοήσει ὅτι ἡ χιὼν κατέστη ὀλιγώτερον σκληρὰ καὶ περισσότερον βαθεῖα εἰς τοὺς ἀγροὺς παρὰ εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ὅτι ἡ ἀτραπὸς καθίστατο πολλάκις ἀδιάκριτος. Ἀφέθη πλέον εἰς τὴν τύχην. Εἶτα ἀνὰ πᾶν βῆμα προσέκπτε καὶ αἱ μακραὶ κνῆμαι του ἐβυθίζοντο εἰς ἀφανεῖς χάνδακας.

Οἱ ἀστέρες ἔτρεμον περισσότερον, ψυχρὸς δὲ καὶ σφοδρὸς ἄνεμος ἠγέρθη. Ὁ Κλὲν ἦτο κάθιδρως καὶ πρὸς τούτοις ἐρρίγη. Προσεπάθησεν ἀκόμη νὰ παίξῃ τὸν αὐλόν του.

Ἀλλὰ δὲν ἠσθάνετο πλέον τοὺς δακτύλους καὶ τὸ χειρότερον, τὰ χείλη του δυσκόλως ἐκινοῦντο. Ἐφρικίασεν ἀναλογισθεὶς τὴν περιβάλλουσαν αὐτὸν ἐρημίαν καὶ ὠνειρεύθη τὴν θερμὴν οἰκίαν, ἥτις τὸν ἀνέμενεν εἰς τὴν Πονίκλαν καὶ ἐκείνην ὅπου διῆλθε τὸ ἀπόγευμά του.

— Ἡ Ὄλκα τὴν στιγμὴν ταύτην θὰ εἶνε πλαγιασμένη καί, Θεέ μου σ' εὐχαριστῶ, θὰ εἶνε πολὺ ζεστὴ ὑπὸ τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης της.

Ἡ σκέψις αὕτη τὸν ηὐχαρίστησε ἀλλὰ καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ αἰσθανθῇ δριμύτερον τὸ περὶ αὐτὸν ψύχος. Εἶχε πλέον διέλθη τοὺς ἀγροὺς καὶ ἐβάδιζεν ἤδη διὰ μέσου τῶν λειμώνων ἐν οἷς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὑψοῦντο θάμνοι σπάρτων.

— Θὰ καθήσω μίαν στιγμὴν ὀπίσω ἀπὸ ἕνα θάμνον διὰ νὰ ἀποφύγω ὀλίγον τὸν ἀέρα... Ἀλλὰ ὄχι! ἐκεῖ ἐξάπαντος θὰ παγώσω.

Ἐβάδισεν ἀκόμη. Ὄχι ἐπὶ πολύ. Ἐξαντληθεὶς ἀφέθη νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μὲ κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐὰν μὲ καταλάβῃ ὁ ὕπνος, ἀπωλέσθην! Ὑψωσε μετὰ βίας τὰ βλέφαρα, ἐτάνυσε τοὺς βραχίονας ἐξεκόλλυσε τὰ χείλη του καὶ ἔπαιζεν ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ του τοὺς πρώτους φθόγγους τοῦ «σπασμένου σταμνιοῦ»

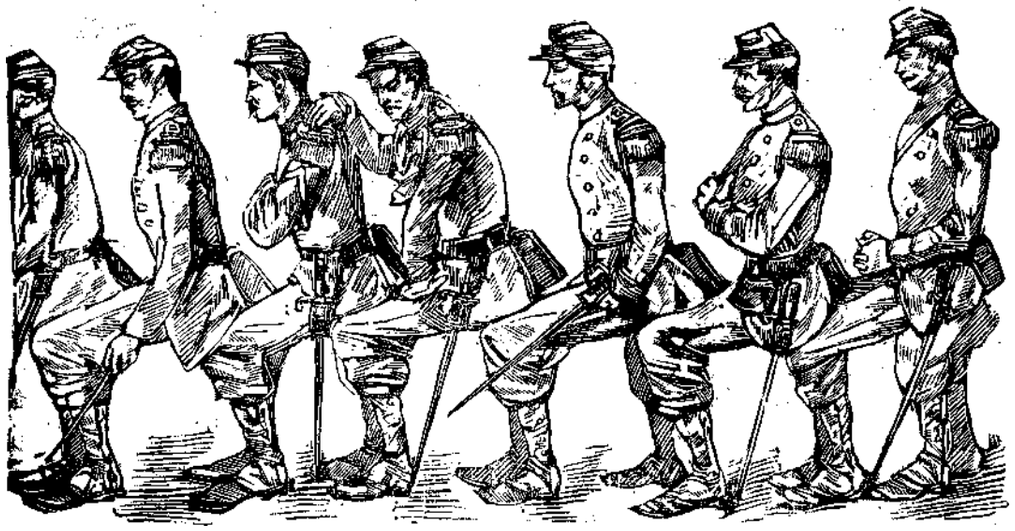

Φθόγγοι τινὲς ὀξεῖς ὑψώθησαν εἰς τὴν παγωμένην νύκτα, διαχυθέντες μελαγχολικοί. Ὁ Κλὲν ἄφησε τὸν αὐλόν του νὰ παίσῃ καὶ ἐξηκολούθει ἀνθιστάμενος κατὰ τοῦ ὕπνου.

Κατάπληκτος ἀνελογίζετο ὅτι εἶνε μόνος εἰς τὸν ἔρημον καὶ χιονώδη τόπον.

— Ὄλκα, ποῦ εἶσαι;

Ἐμορμύρισεν.

Ἐκίνησε μίαν ἔτι φορὰν τοὺς δακτύλους του, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐψιθύρησεν.

— Ὄλκα!...

Τὸ λυκόφως ἐφώτισε πλήσιον ἑνὸς θάμνου σπάρτου σῶμα τι ἀνθρώπινον μὲ μακρὰς καὶ ἰσχνὰς κνήμας. Παρὰ τὸ πλευρόν του ἔκειτο εἷς αὐλός. Ἡ πελιδνὴ μορφή του ἔφερεν ἐντύπωσιν θαυμασμοῦ καὶ προσοχῆς ταυτοχρόνως. Ὁ Κλὲν ἀπέθανε, ψιθυρίζων τὸ γηραιὸν ἆσμα.

Ἄχ τὸ πράσινο σταμνί μου
ὁ ἀφέντης τῶχει σπάσει!...

Κισσὸς

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΑΙ ΖΩΣΑΙ ΕΔΡΑΙ

Τὸ ἀκόλουθον πείραμα τῆς ἰσορροπίας εἶνε διασκεδαστικὸν καὶ θεαματικόν, πολὺ δὲ χρήσιμον δι' ὁδοιποροῦντας ἄνδρας, διὰ στρατιώτας ἐν παραδείγματι.

Ὅταν ὁ στρατὸς εὑρίσκεται ἐν ἀναπαύσει, καὶ οἱ ἄνδρες ζητοῦντες βράχους καὶ ὑψώματα διὰ νὰ καθίσουν δὲν εὑρίσκουσι, τότε δύνανται διὰ τοῦ ἑξῆς εὐφυοῦς τρόπου νὰ ἐπιτύχωσι καθίσματα ὄχι καὶ ἀξιοκαταφρόνητα.

Ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο νὰ καθήσωσιν ὡς δεικνύει ἡ ἐναντι εἰκών, δηλαδὴ ὁ εἷς ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ἄλλου καὶ σχηματίσωσι κύκλον. Τοιουτοτρόπως θὰ εὑρεθῶσι πάντες ἐπὶ καθισμάτων, πάντες μεταβαλλόμενοι εἰς ζῶσας ἕδρας.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

ΑΣΦΥΞΙΑ ΕΚ ΘΕΡΜΟΤΗΤΟΣ

Τίθεται ὁ παθὼν εἰς δροσερὸν μέρος εὐάερον καὶ ἀπαλλάσσεται ἀπὸ πᾶν ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον στενοχωρεῖ καὶ ἐμποδίζει τὴν κυκλοφορίαν. Τρίβονται δυνατὰ αἱ κνῆμαι καὶ αἱ χεῖρες διὰ νὰ ἐπανέλθῃ τὸ αἷμα πρὸς τὰ ἄκρα καὶ δίδεται εἰς τὸν ἄρρωστον κατὰ μικρὰ ροφήματα ἀναψυκτικόν τι ποτόν, οἷον ὕδωρ μὲ ὄξος ἢ λεμονάς· ἐπιπλέον δὲ ἐνεργεῖται καὶ ἓν κλύσμα μὲ δύο κοχλιάρια ὄξους.

Ἐὰν δὲ ἡ ἀσφυξία ἐπέλθῃ ἀπὸ τὸν ἥλιον, πάθῃ δηλ. ὁ ἄνθρωπος τὴν λεγομένην ἡλίασιν, ὅπως συμβαίνει εἰς τοὺς θεριστὰς λ. χ. καὶ εἰς τοὺς πεζοπορροῦντας τὸ θέρος, τότε ἀφοῦ μεταφερθῇ ὁ παθὼν εἰς σκιερὸν καὶ δροσερὸν μέρος καὶ ἀφαιρεθῶσιν ὅσα ἐνδύματα σφίγγουσι μέρος τι οἱονδήποτε τοῦ σώματος, τῷ κάμνομεν ἀμέσως ἓν ποδόλουτρον θερμότατον ὁμοῦ μὲ μίαν δράκα ἅλατος μαγειρικοῦ ἢ μὲ ἓν ποτήριον ὄξους ἢ μὲ ὀλίγον σίναπι καὶ ἀφίνομεν τοὺς πόδας τοῦ ἀρρώστου ἐντὸς αὐτοῦ ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας. Συγχρόνως δὲ ἐπιθέτομεν εἰς κορυφὴν, τὸ μέτωπον καὶ κροτάφους πολύδιπλα πανιὰ βρεγμένα εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἢ μὲ πάγον, ἐὰν εὑρίσκεται πρόχειρος καὶ τὰ ἀλλάσσομεν συχνά. Πλύνομεν τὸ πρόσωπον μὲ ψυχρὸν ὕδωρ καὶ προπάντων τοὺς ὀφθαλμούς. Δίδομεν εἰς τὸν ἄρρωστον, ὡς ποτὸν συχνὰ καὶ κατ' ὀλίγον ψυχρὸν ὕδωρ μὲ ὄξος, (δηλ. μία κουταλιὰ τῆς σοῦπας ξύδι μέσα εἰς 100 δράμια νερό), ἢ ὀξινὴν λεμονάδα. Ἐὰν ἀργῇ νὰ ἔλθῃ ὁ ἰατρός, βάλλομεν ἀνὰ πέντε βδέλλας ὀπισθεν ἑκάστου ὠτίου τοῦ ἀρρώστου καὶ ἐξακολουθοῦμεν τὰ ψυχρὰ εἰς τὴν κεφαλήν.

Διὰ νὰ ἀποφεύγωσι τὰς ἡλιάσεις οἱ ἐργάται τῶν ἀγρῶν πρέπει κατὰ τὸ θέρος νὰ προφυλάττωσι τὴν κεφαλὴν μὲ πλατὺν ψιάθινον πῖλον καὶ νὰ μεταχειρίζωνται ποτόν τι συγκείμενον ἀπὸ ὕδωρ, μέλι καὶ ὀλίγον ὄξος, νὰ ἀποφεύγουν δὲ τὰς διεγερτικὰς τροφὰς καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη.

4 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 4

ΕΝ ΤΩι ΕΙΚΟΣΤΩι ΑΙΩΝΙ

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. φύλλου)

Παρετήρησεν ὅμως θαυμάζουσα τὴν τοιαύτην ἐγκαθίδρυσιν, ὅτι τὰ ὀνόματα δὲν συνωδεύοντο καὶ ὑπὸ τῶν ἐν χρήσει φράσεων· *ἐξῆλθε, δέχεται, κωλύεται*, δι' ὧν οἱ ἐπισκέπται κερδίζουσι χρόνον, ἀπιφεύγοντες ἄχρηστα διαβήματα.

— «Φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε πλέον ἀριστοκρατικόν, ἐσκέφθη ἡ κυρία Λακόμβου. Καὶ ἡ συνήθεια αὕτη κατέστη χυδαία καὶ κοινὴ καὶ θὰ τὴν καταργήσω καὶ εἰς τὴν οἰκίαν μας.»

... Διδάκτωρ λαβοῦσα τὰ ἀνώτερα διπλώματα.

Τότε ἐπίεσε τὴν πινακίδα τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ ἀμέσως ἠνοίχθη ἡ θύρα. Εὐθὺς παρουσιάσθη εἰς ἀνελκυστήρ, ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ μόλις οὗτος ἐστάθη κατῆλθεν ἡ ἐπισκέπτης. Ἑτέρα πάλιν θύρα ἠνοίχθη αὐτομάτως καὶ εὑρέθη ἐντὸς δωματίου μεγαλοπρεποῦς, οὗτινος οἱ τοῖχοι ἦσαν πλήρεις ἐκ σχεδιαγραμμάτων ἰχνογραφημένων καὶ φωτογραφειῶν τῶν διαφόρων τελειοτάτων μηχανημάτων. Ἐν τῷ μέσῳ εὑρίσκετο μεγάλη τις τράπεζα περιεστοιχισμένη ὑπὸ ἑδρῶν τινων. Ἡ κυρία Λακόμβου οὐδένα εἶδε μέχρι τοῦδε, οὐδεὶς δὲ ὑπηρέτης ἐφάνη. Ἔκπληκτος ἐκάθησεν ἐπί τινος ἕδρας καὶ ἀνέμενε.

— Τί ἐπιθυμεῖτε; εἶπε φωνή τις ὡς νὰ ἤρχισεν ἀδημονοῦσα.

Ἦτο φωνόγραφος εὑρισκόμενος εἰς τὸ μέσον τῆς τραπέζης, ὅστις ὡμίλει.

— Εὐαρεστεῖσθε νὰ μοὶ εἴπητε τὸ ὄνομά σας καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπισκέψεώς σας; προσέθηκεν ὁ φωνογράφος. Ἡ κυρία Λακόμβου ἐκ τῶν ἀποστελλόντων τῇ Ἑστέλλᾳ φωνογράμμων ἀνεγνώρισε ὅτι ἡ φωνὴ αὕτη ἦτο τοῦ Φιλὸξ-Λωρρίς. Κατεπλάγη ἐκ τῆς τοιαύτης ὑποδοχῆς του πρὸς τοὺς ἐπισκέπτας.

— Ἰδοὺ τρόπος τοῦ ἀποφεύγειν τὰς ἐνοχλήσεις. Δὲν καταδέχονται νὰ ἔλθωσιν αὐτοπροσώπως πρὸς συνενόησιν καὶ διὰ τοῦ φωνογράφου δέχονται τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι λαμβάνουν τὸν κόπον νὰ ἔλθωσιν αὐτοπροσώπως...

— Εὑρίσκομαι ἐν Σικελίᾳ ἀρκετὰ ἀπησχολημένος ὑπὸ σπουδαίας ὑποθέσεως, ἐξηκολούθησεν ὁ φωνογράφος, ἀλλὰ φανῆτε εὐγενέστερον καὶ ὁμιλήσατε...

— Εἶμαι ἡ κυρία Λακόμβου. Ὁ σύζυγός μου, ἐπιθεωρητὴς τῶν ἐπὶ τῶν Ἄλπεων φάρων μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς προσφέρω τὸς εὐχαριστήσεις του τὰς ἐγκαρδίους...

— Ἡ ἀξιέραστος γυνὴ ὡμίλει συγκεχυμένως καὶ ἠγνόει τί πλέον νὰ εἴπῃ εἰς τὸν φωνογράφον. Βεβαίως εἶχε σκοπὸν ἐκτεταμένως νὰ ὡμιλήσῃ μετὰ τοῦ Φιλοξένου Λωρρίς, ἀλλ' ὅμως δὲν ἦτο προετοιμασμένη διὰ μίαν συνομιλίαν διὰ τοῦ φωνογράφου.

— Πολὺ καλά, εὑρίσκεσθε ἐν Σικελίᾳ ὅσον καὶ ἐγώ! εἶπεν καὶ ἠγέρθη σφοδρῶς ἐξοργισθεῖσα. Εἶσθε μία ἀρκούδα, κύριέ μου μία ἀρκούδα καθὼς σᾶς ὀνομάζει ὁ κόσμος μία τριπλο-ἀρκούδα καθὼς ἐγὼ ἀντιλαμβάνομαι, μὲ τὸν φωνογράφον σας! Ἂν νομίζετε ὅτι θὰ λάβω τὸν κόπον νὰ συνενοηθῶ μὲ τὴν μηχανήν σας...

— Ἐξακολουθήσατε, σᾶς ἀκούω! εἶπεν ὁ φωνογράφος.

— Μὲ ἀκούεις! ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Λακόμβου. Δὲν λέγει τις τὸ ἐναντίον· πιστεύετε λοιπὸν ὅτι διήνυσα 400 λεύγας διὰ νὰ λάβω τὴν εὐχαρί-

στησιν νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν, κύριε φωνογράφε; Δύνασαι νὰ μὲ ἀκούεις, κύριέ μου! Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον! Μάλιστα, ὁ Φιλὸξ-Λωρρὶς εἶνε μία χονδρο-Ἀρκούδα, ἀλλ' ὁ υἱός του Γεώργιος εἶνε ἀξιέραστος νέος, ὅστις εὐτυχῶς δὲν τῷ ἔχει ἐμοιάσει ποσῶς... Φαίνεται ὅτι ὀφείλει τὸ τοιοῦτον εἰς τὴν μητέρα του, ἀναμφιβόλως δὲ ἡ καλὴ αὕτη κυρία δὲν θὰ εὑρίσκει καμμίαν τέρψιν μετὰ τοῦ σοφοῦ συζύγου της. Ἀορίστως ἤκουσα περί τινων οἰκογενειακῶν ἐρίδων... Βεβαίως ἡ ἀπερισκεψία αὕτη θὰ ὀφείλεται εἰς τοὺς φωνογράφους του.

— Αὐτὸ ἦτο ὅλον; εἶπεν ὁ φωνογράφος. Πολὺ καλά, τὸ ἐσημείωσα...

— Ὦ Θεέ μου! Ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Λακόμβου αἰφνιδίως καταπλαγεῖσα! τί ἔκαμα!.. Δὲν τὸ ἐσκέφθην· ὡμίλει ἀλλὸ ταυτοχρόνως καὶ ἐσημείωνε! Ὁ φωνογράφος οὐτος θὰ ἐπαναλάβῃ ὅ,τι εἶπον... Εἶνε προδοσία!... Θεέ μου τί νὰ κάμω! Πῶς νὰ διορθώσω τὸ σφάλμα; Ὦ! μυσαρὰ μηχανή! Πῶς νὰ τὴν ἀπατήσω; Ἀ!.., Εἶμαι κυρία τις Ἀγγλίς, ἡ κυρία Ἀραβέλλα Χόγκσων ἐκ Βίρμιγχαμ, ἐλθοῦσα ὅπως προσφέρω τεκμήριον τοῦ θαυμασμοῦ μου, πρὸς τὸν περίφημον Φιλὸξ-Λωρρίς...

Ἡ κυρία Λακόμβου ἀνεδύφησε πυρετωδῶς ἐν τῷ μικρῷ σακιδίῳ, ὅπερ ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας, καὶ ἐξαγαγοῦσα πολυτελῆ κεντήματα δι' ἐμβάδας ἃς πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀγοράσει διὰ τὸν κύριον Λακόμβον, τὰς κατεθήκεν παρὰ τῷ φωνογράφῳ.

— Λάβετε τοῦτο τὸ ζεῦγος τῶν ἐμβάδων. Ἐγὼ αὐτὰς τὰς ἐπεξεργάσθην διὰ τὸν μέγαν ἄνδρα... Μὴ λησμονήσετε τὸ ὄνομά μου.... κυρία... Ἀ! Θεέ μου, ἀνεφώνησεν αἴφνης ἰδοῦσα νέον τ. ἐπὶ τοῦ φωνογράφου μηχάνημα. Ὁ φωνογράφος ἤδη κατέχει τὴν φωτογραφίαν μου... Τόσῳ τὸ χειρότερον... Σώζομαι!

Διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν ἀλλ' ἀμέσως ἐπέστρεψεν.

— Παρ' ὀλίγον νὰ φερθῶ ἀγροῖκος, φεύγουσα χωρὶς νὰ χαιρετίσω! Τί θὰ ἐσκέπτεσθε περὶ ἐμοῦ! Εὐτυχῆς λογίζομαι ὅτι καὶ ἐπὶ στιγμὴν διελέχθην μετὰ τοῦ περιφήμου Φιλὸξ-Λωρρὶς ἂν καὶ διεκόπην ὑπό τινος ἀγγλίδος πολὺ ὀχληρᾶς. Ἡ ταπεινὴ τῶν θεράπων θέτει πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς τὰς προσρήσεις αὐτῆς, εἶπεν ἡ περίεργος ἐπισκέπτις, κλίνασα πρὸ τοῦ φωνογράφου.

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς χαιρετήσω εἶπεν τὸ μηχάνημα.

Ἡ κυρία Λακόμβου δὲν ὑπερηφανεύθη ἐκ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς

Μετά τινα δὲ χρόνον διῆλθεν καὶ τὸ τελευταῖον ἐξάμηνον πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ διπλώματος τῆς μηχανικοῦ. Ἡ Ἐστέλλα ἤδη ἀπέκτησε θάρρος. ἦτο καλῶς παρεσκευασμένη συμφώνως μὲ τὸ πρόγραμμα τῶν ἐξετάσεων, χάρις εἰς τὰς συμβουλὸς τοῦ Γεωργίου Λωρρὶς καὶ εἰς τὰς σημειώσεις, ἃς τῇ εἶχε πέμψει. Ἀνεχώρησε λοιπὸν ἡσύχως διὰ τὴν Ζυρίχην, παρουσιάσθη ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ ἄλλας ὑποψηφίους εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ περατώσασα καρτερικῶς τὰς γραπτὰς ἐξετάσεις, ἀντιμετώπισε καὶ τὰς προφορικὰς ἄνευ πολλῶν παλμῶν τὴν φορὰν ταύτην.

Εἰς τὸς πρώτας ἐρωτήσεις, αἵτινες ἐρρίφθησαν ἐκ τῶν τρομερῶν δικαστῶν της, φερόντων λευκὰ περιλαίμια, ἡ προσποιητὴ ἀταραξία τῆς Δος Ἐστέλλας τὴν ἐγκατέλειψεν ἐξαίφνης, ἡ δυστυχὴς ἠρυθρίασεν. ὠχρίασε. παρετήρησε τὸν ἀέρα, εἶτα τὸ ἔδαφος ἀπορροῦσα... Τέλος μετὰ σφοδρὸν προσπάθειαν κατώρθωσε συνελθοῦσα πως, ν' ἀποκριθῇ. Ἀλλ' ὅσα εἶχε κατωρθώσει μετὰ τόσης ἐπιμονῆς νὰ μάθῃ, ἐσυγχύσθησαν ἤδη ἐν τῇ κεφαλῇ της καὶ ἀπεκρίθη ἄλλα ἀντὶ ἄλλων. Μηδενικὰ καὶ μελαναὶ κηλῖδες καταλαβοῦσαι ὁλόκληρον σειράν, ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν κρισίμων τούτων ἐξετάσεων. Μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἀδημονία της ἐν τῇ ταραχῇ της. Ἐλησμόνησεν ὅτι ἡ μήτηρ της, βεβαία περὶ τοῦ θριάμβου τῆς θυγατρός της, ἔμελλε νὰ ἔλθῃ εἰς Ζυρίχην διὰ νὰ τὴν παραλάβῃ, λοιπὸν λαβοῦσα ταχέως τὸ ἀεροστατόν της ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της κλαίουσα πλέον ἐλευθέρως, ἀφοῦ βεβαίως ἐφρόντισε νὰ φωνογραφήσῃ εἰς τοὺς γονεῖς τὴν ἀπροσδόκητον ἀποτυχίαν της.

Ἦτο λοιπὸν βεβυθισμένη ἐν τῇ θλίψει της ἀπὸ ἡμισείας ὥρας, ὅταν σφοδρὸς κωδωνισμὸς ἐν τῷ τηλεμηχάνῳ ἤχησεν.

Διστάζουσα ἔθεσε τὴν χεῖρα της ἐπὶ τῆς συσκευῆς.

— Ποῖος εἶνε; εἶπεν ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της. Ἂν εἶνε φίλοι ζητοῦντες πληροφορίας περὶ τῶν ἐξετάσεών μου, δὲν δέχομαι. Σᾶς παραπέμπω εἰς τὴν μητέρα μου.

— Ὄχι! εἶμαι ὁ Γεώργιος Λωρρίς!...

Ἡ Ἐστέλλα ἔστρεψε τὸ κομβίον καὶ ὁ Γεώργιος ἐφάνη εἰς τὴν πλάκα τοῦ τηλεμηχάνου.

— Πῶς; ἀνεφώνησεν ἀμέσως. - δάκρυα, δεσποινίς;... κλαίετε;... αἱ ἐξετάσεις;...

— Ἀποτυχία! ἐψιθύρισε προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ. Καὶ πάλιν ἀποτυχία!

— Αὐτοὶ οἱ δήμιοι θὰ σοὶ ἔδωσαν ζητήματα δυσκολώτατα!...

— Ὄχι! Εἶμαι θυμωμένη κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου. Τὰ ζητήματα ἦσαν μὲν δύσκολα, ἀλλὰ θὰ ἠδυνάμην ν' ἀπαντήσω... χάρις εἰς ὑμᾶς...

— Λοιπόν;

— Ἀλλὰ ἡ ὀλεθρία δειλία μου μὲ κατέστρεψε πρὸ τῶν ἐξετάσεών μου, ὠχρίασα, ἐταράχθην, ἐσκοτίσθην καὶ οἱ βαθμοί μου ἐπνίγησαν ὑπὸ τὰς μαύρας κηλίδας καὶ τὰ μηδενικά.

— Μὴ κλαίεις, θὰ παρουσιασθῇς μίαν ἄλλην φορὰν καὶ θὰ εἶσαι εὐτυχεστέρα. Ἐμπρὸς Ἐστέλλα μὴ κλαίεις... δὲν θέλω... δὲν δύναμαι νὰ σὲ βλέπω κλαίουσαν, Ἐστέλλα, μὴ φιλτάτη μου...

— Πῶς; «φιλτάτη μου Ἐστέλλα»! ἐδόησεν μία φωνὴ ὄπισθεν τῆς δεσποινίδος. — Σᾶς εὑρίσκω πολὺ οἰκεῖον, κύριε Γεώργιε Λωρρίς.

Ἦτο ἡ κυρία Λακόμβου, ἥτις, μὴ συναντήσασα τὴν Ἐστέλλαν ἐν Ζυρίχῃ, ἠθέλησε νὰ πληροφορηθῇ παρὰ τῆς θυγατρός της τὰ συμβάντα καὶ πρὸς τοῦτο φωνογραφικῶς συνεκοινώνησε μετὰ τοῦ δωματίου τῆς Ἐστέλλας.

Ὁ Γεώργιος πρὸς στιγμὴν ἔμεινεν ἄφωνος, ἀναγνωρίσας τὴν φωνὴν τῆς κ. Λακόμβου, μεθ' ἧς πλειστάκις ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἠλεκτροστροβίλου συνωμίλησε.

— Κυρία, εἶπε μετ' ὀλίγον, βλέπων τὴν δεσποσύνην τόσον ἀπηλπισμένην ἐκ τῆς ἀποτυχίας της,

ἐτόλμησα νὰ τὴν παρηγορήσω καὶ ἡ εἰλικρινὴς φιλία ἣν αἰσθάνομαι δι' αὐτήν, ἀπὸ τῆς εὐτυχοῦς ἐκείνης θυέλλης... Τέλος πάντων ἔκλαιε καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ βλέπω ρέοντα τὰ δάκρυά της χωρίς...

— Σᾶς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως, εἶπεν ἡ κυρία Λακόμβου ξηρῶς. Ὑπέστημεν μικράν τινα ἀποτυχίαν, θὰ ἐργασθῶμεν, θὰ παρουσιασθῶμεν πάλιν, ἰδοὺ τὸ πᾶν... Ἀναλαμβάνω δὲ ἐγὼ νὰ παρηγορήσω τὴν κόρην μου!.. Κύριε χαίρετε!..

— Κυρία! ἀνεφώνησεν ὁ Γεώργιος, σᾶς παρακαλῶ, μὴ ὀργίζεσθε... Μίαν μόνον λέξιν σᾶς παρακαλῶ... Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Ἐστέλλας!..

— Τὴν χεῖρα τῆς Ἐστέλλας, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Λακόμβου, ριφθεῖσα ἐπί τινος ἕδρας.

— Ἐὰν ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ τὴν δώσητε καὶ ἂν ἡ δεσποινὶς δέν... Συγχωρήσατε τὴν παράλειψιν τῶν κανόνων τῆς αἰτήσεώς μου, διότι αἱ περιστάσεις ἦσαν τοιαῦται... Σᾶς παρακαλῶ, Ἐστέλλα, μὴ μὲ ἀποθαρρύνετε.

— Κύριε, ἀπήντησεν ἡ κ. Λακόμβου μετ' ἀξιοπρεπείας, θὰ κάμω γνωστὴν τὴν τόσῳ τιμητικὴν δι' ἡμᾶς αἴτησιν, εἰς τὸν σύζυγόν μου καὶ ὁ κ. Λακόμβος θὰ σᾶς δώσῃ ὁριστικὴν ἀπάντησιν· ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, δὲν δύναμαι ἢ νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἡ ψῆφος μου εἶνε μεθ' ὑμῶν.

Ὡς βλέπει τις ἐκ τῆς περὶ γάμου αἰτήσεως ταύτης, ὁ Γεώργιος Λωρρὶς ἦτο ταχείας ἀποφασιστικότητος. Πρὸ μιᾶς ὥρας οὐδεμίαν ὄρεξιν διὰ γάμον ὡρισμένον ᾐσθάνετο καὶ ἀμέσως τὸ ἀπεφάσισε. Πρὸ πολλοῦ ὁ Γεώργιος εὕρισκεν εὐχαριστησιν εἰς τὰς διὰ τοῦ τηλεμαχάνου συνεντεύξεις μετὰ τῆς νεαρᾶς φοιτητρίας, χωρὶς νὰ ζητῇ ἐξηγήσεις διὰ τὰ αἰσθήματά του ἕνεκα τῶν ὁποίων εὕρισκε τόσῳ γλυκείαν τὴν συνήθειαν ταύτην. Ἡ αἰφνίδιος θέα τῶν δακρύων τῆς Ἐστέλλας ἐξήγηρε τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας του καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν, ὡς εἴδομεν, νὰ συνδέσῃ τὴν ζωήν του μετ' αὐτῆς. Ἦτο εἰκοσιεπτάετης καὶ ἐλεύθερος τῶν πράξεών του. Δὲν ἔκρυπτεν ὅτι ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας του θὰ εὕρισκεν ἀρκετὰ ἐμπόδια εἰς τὸν γάμον τοῦτον. Ὁ πατήρ του εἶχεν ἄλλας ἰδέας. Ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἠλεκτροστροβίλου, ὁ Φιλὸξ - Λωρρὶς τῷ εἶχεν ἀναπτύξει τὸ γαμήλιον σχέδιόν του: «*Νὰ εὕρωμεν δόκτωρά τινα κεκτημένην τὰ ἀνώτερα δίπλώματα, ἀληθῆς ἐπιστημονικὸν κρατίον, γυναῖκα ἐμβριθῆ καὶ ὥριμον, διὰ νὰ ἔχω τὴν κεφαλήν μου ἀπηλλαγμένην πάσης ματαιοπονίας.*»

Ὁ Γεώργιος ἔφριξεν ἀναλογισθεὶς τὴν θεωρίαν ταύτην τοῦ πατρός του... Καὶ ὅμως οὐδόλως ἴσχυεν ἡ ἀπηλὴ αὕτη ἵνα ἀλλάξῃ φρονήματα.

Τὴν ἑσπέραν, ὅτε ὁ κ. Λακόμβος ἦλθε διὰ νὰ γευματίσῃ, σχεδὸν ταυτοχρόνως, ἀφιχθεὶς διὰ τοῦ σωλῆνος εἰς Ἰντερλάκεμ ὁ Γεώργιος Λωρρὶς ἔφθασε διὰ τοῦ ἀεροστάτου εἰς τὸν σταθμὸν Λαουτερβρούνεν. Ἐν τούτοις ἡ κ. Λακόμβου εἶχε προδιαθέσει τὸν σύζυγόν της.

— Φίλε μου, τῷ εἶχεν εἰπῇ μὲ κωμικὴν ἀξιοπρέπειαν, ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶνε ἐπίσημος. Φαντάζεσαι τί συνέβη εἰς τὴν Ἐστέλλαν; Ἑτοιμάσου νὰ ἀκούσῃς πράγματα σοβαρὰ καὶ σπουδαῖα... Μὴ ζητῆς νὰ μαντεύσῃς... Ἑτοιμάσου μόνον.

— Ὑποπτεύομαι, ἀπεκρίθη ὁ κ. Λακόμβος. Ἐξήτασα φωνογραφικῶς συγκοινωνίαν καὶ σᾶς ἠρώτησα περὶ τῶν ἐξετάσεων καὶ σεῖς δὲν μοὶ ἀπεκρίθητε... Μαντεύω... Ἀπέτυχε, δυστυχῶς πάλιν ἀπέτυχε...

— Ὦ! ἀρκεῖται μόνον εἰς τὰς μικρολογίας ταύτας, ἐφώνησεν ἡ κ. Λακόμβου ὑψοῦσα τοὺς ὤμους. Εὐτυχῶς, καὶ σ' εὐχαριστῶ, θεέ μου, ἡ κόρη μας δὲν θὰ γίνῃ μηχανικός, ὄχι, δὲν θὰ γίνῃ. Ἰδού! Ζητοῦν τὴν θυγατέρα μας εἰς γάμον. Ἐγὼ εἶπον ν α ὶ καὶ ὅταν λέγω ν α ὶ ἐλπίζω ὅτι καὶ σὺ δὲν θὰ εἴπῃς ὄ χ ι!

«Ἐξακολουθήσατε· σᾶς ἀκούω» εἶπεν ὁ φωνόγραφος...

— Ἀλλὰ ποῖος τὴν ζητεῖ;

— Ὁ γαμβρός μου, εἶπεν ἡ κ. Λακόμβου μετ' ἐμφάσεως, ὀνομάζεται Γεώργιος Λωρρίς.

Ὁ κ. Λακόμβος εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ἔπεσεν ἐπί τινος καθέδρας.

— Μάλιστα, ὁ Γεώργιος Λωρρὶς λατρεύει τὴν κόρην μας, καὶ ἡ Ἐστέλλα ἐπίσης τὸν ἀγαπᾷ.

— Ἀλλὰ ἡ προίξ! Τῷ εἴπες, ὅτι ἡ Ἐστέλλα...

— Προῖκα! Πολὺ ἀσχολούμεθα μὲ τὸ ζήτημα τοῦτον... Πόσον μωρὸς φαίνεσαι!

Ἡ ἄφιξις τοῦ Γεωργίου Λωρρὶς διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν ταύτην. Οὐδέποτε εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ Λαουτερβρούνεν, διότι μέχρι τοῦδε μόνον διὰ τοῦ τηλεμηχάνου ἦλθεν εἰς λόγους μετὰ τῆς οἰκογενείας Λακόμβου. Ἦτο ὀλίγον τι συγκεκινημένος· ἤρχετο δὲ μόνον διὰ νὰ συναντήσῃ τὴν Ἐστέλλαν. Τί εἶχε νὰ τῇ εἴπῃ; Ἐφοβεῖτο ὁ δυστυχὴς μήπως κατὰ δυστυχίαν ἡ Ἐστέλλα δὲν εἶχε τὴν καρδίαν ἐλευθέραν καὶ ἀπέκρουε τὴν αἴτησίν του.

Ἀμέσως ἐγένετο δεκτός, ἡ δὲ δεξίωσις τῆς κυρίας Λακόμβου τῷ ἔδειξεν ὅτι τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς, καὶ ὅτε τέλος ἐφάνη ἡ Ἐστέλλα συνεσταλμένη καὶ ὠχρὰ ἐκ τῆς συγκινήσεως, μία γλυκεία σύσφιγξις τῶν χειρῶν ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν ἄφωνον ἐρώτησιν, ἣν ἔθετον οἱ ἀνήσυχοι ὀφθαλμοὶ τοῦ νεαροῦ ἀνδρός.

Διῆλθεν ἑσπέραν εὐχάριστον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Λακόμβου καὶ ὅτε ἔλαβε τὸ ἀεροστάτον κατὰ τὴν

11ην ὥραν διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τοὺς σωλῆνας τοῦ Ἰντερλάκεμ, αἱ πλατεῖαι ἀκτῖνες τοῦ ἠλεκτρικοῦ φάρου ἐφώτιζον φανταστικῶς τὰ ὄρη, διαλύουσαι τὰ σκότη τῶν κοιλάδων καὶ ἐσπινθηροβόλουν αἱ πελώριαι κορυφαὶ τῶν παγοσειρῶν· εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲ τοῦ ὀνειροπολοῦντος νέου, ταῦτα πάντα τοῦ ἐφαίνοντο ὡς αἱ λάμψεις τῆς προσεχοῦς εὐτυχίας του, φωτίζουσαι πρὸ αὐτοῦ εὐρυτάτην ἔκτασιν εὐδαιμονίας.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ὁ Φιλὸξ - Λωρρὶς παρωργίσθη ὅτε τὴν πρωΐαν τῆς ἑπομένης ὁ υἱός του τῷ ἐγνώρισε τὴν ἀπόφασίν του. Καὶ βεβαίως, διότι ὁ κύριος δὲν ἀνέμενε νὰ τῷ εὕρῃ τὴν ζητουμένην δόκτορα πασῶν τῶν ἐπιστημῶν, τὴν *ἐπιστημονικὴν* γυναῖκα, τὴν περίφημον καὶ ὥριμον μνηστήν, ἣν τῷ εἶχεν ὑποσχεθῇ. Καὶ βεβαίως, διότι ἔμελλε νὰ καταστρέψῃ ὅλα του τὰ σχέδια καὶ νὰ κατεδαφίσῃ ὅλας τὰς ἐλπίδας του μὲ τὸν μωρὸν γάμον του . . .

— Ἡ ἐκλογή! ἡ ἐκλογή! Πόσον παρεγνώρισας τὸν μέγαν τῆς ἐκλογῆς νόμον. Καὶ ἐν τούτοις τὴν σήμερον δὲν ἀναγνωρίζεται ἡ ὀρθότης τῶν παλαιῶν ἰδεῶν, ὅτι ἡ ἐκλογὴ εἶνε ἡ βάσις τῶν ἀριστοκρατιῶν . . . Εἰς τὴν ἐποχήν μας, ἐποχὴν τῆς ἀληθοῦς δημοκρατίας τὸ συμφέρον ἐκυριάρχει. Παιδί μου, αἱ παρελθοῦσαι ἀριστοκρατίαι εἶχον δίκαιον, οὖσαι ἀμείλικτοι πολέμιοι πρὸς τοὺς ἀναρμόστους γάμους

«Πρέπει νὰ μάθῃ τις καλῶς ὅτι αἱ γενεαὶ τῶν σκληραγωγημένων στρατιωτῶν καὶ πιστῶν ἱππότῶν τῶν παρελθόντων χρόνων, διὰ τῆς καθημερινῆς μεταξύ των ἀναμίξεως, ἐνίσχυον τὴν ἔξοχον αὐτῶν ἀνδρείαν καὶ ἐδικαιολόγουν τὴν ὡραίαν αὐτῶν ὑπερηφάνειαν καθὼς καὶ τος ἀξιώσεις των ἐπὶ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ αἵματος.

«Μάλιστα! Ἡ κατάπτωσις ἤρξατο διὰ τὰς παλαιὰς εὐγενεῖς ταύτας τάξεις, ἀφ' ἧς ἡμέρας τὸ αἷμα τῶν ἱππότῶν βαρόνων, ἀνεμίχθη μετὰ τοῦ αἵματος τῶν νεοπλούτων, καὶ οὕτω ἡ εὐγένεια κατεστράφη ὑπὸ τῶν ἀναρμόστων τούτων γάμων! Ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξις εὐκολωτάτη! Ἂς λάβωμεν ἀπόγονόν τινα Ρολάνδου τοῦ περιφήμου ἱππότου υἱὸν τριάκοντα γεννεῶν, ἐξέχων ἱππότῶν. Ἂν λάβῃ ὁ υἱὸς οὗτος τῶν ἀνδρείων γονέων, κόρην τινα κτηματιῶν, τότε ὁ παραχθησόμενος καρπὸς τῆς ἑνώσεως ταύτης θὰ σύγκειται ἐκ μίγματος αἵματος εὐγενοῦς καὶ αἵματος πολὺ διαφέροντος τούτου! . . .

«Ἰδοὺ ὅτι διὰ τοῦ ἀταβισμοῦ ἡ ψυχὴ τῶν ἐκ μητρὸς προγόνων, ἀσήμων ἐμπορίσκων, ἢ ἀνθρώπων τῶν χρημάτων ἀγαθῶν μεταπρατῶν ἐδωδίμων ἢ καὶ κερδοσκόπων καταχραστῶν, διοχετεύεται διὰ τῆς προγόνου των ταύτης, εἴς τινα ἀπόγονον τοῦ Παλαδίνου Ρολάνδου! . . .

«Τὶ πλέον θὰ σκέπῃ τὸ λάβαρον τοῦ Παλαδίνου; Πτωχὲ Ρολάνδε, πόσον θὰ δυσαρεστῆσαι ἐκεῖ ὑψηλὰ ὅπου εὑρίσκεσαι! . . .

«Πάντοτε λοιπὸν πρέπει νὰ ἔχῃ τις ὑπ' ὄψιν του τοὺς ἀπογόνους του καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀφήσῃ ἐκτεθειμένους καὶ οὕτω εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ σῶμα των ψυχὴ δι' ἣν θὰ ἠρυθρία. Τὴν σήμερον ἡμεῖς ἀποτελοῦμεν μίαν ἄλλην ἀριστοκρατίαν. Φροντίσωμεν λοιπὸν ἐπίσης νὰ ἱδρύσωμεν δι' ἐκλογῆς πολὺ μελετηθείσης γένος τι ἀληθῶς ὑπέροχον. Δὲν θέλω ἐγὼ εἰς τὴν οἰκογένειάν μου δυσαρέστους ἐξελίξεις ἀπογόνων. Δὲν θέλω νὰ ἴδω ἀναφυομένην εἰς ἔγγονον τινὰ τοῦ Φιλὸξ-Λωρρίς, τὴν ψυχὴν πάππου τινὸς ἐκ τοῦ μητρικοῦ γένους, ἀνθρώπου ἴσως ἀγαθοῦ, ἀλλὰ ἁπλοϊκοῦ. Αἱ ἐπὶ τοῦ ἀταβισμοῦ ἀναζητήσεις ἀπέδειξαν τὸ τοιοῦτον, καὶ ἡ φωτογραφία, ἀπὸ αἰῶνος ἤδη μᾶς ἐπρομήθευσε τεκμήρια ἐνδεικτικά, ὅσον ἀφορᾷ τὰς φυσικὰς ὁμοιότητας. Τὸ παιδίον γεννώμενον, λαμβάνει καθημερινῶς μορφὰς ἐκ τῆς οἰκογενείας του πολλάκις μακρυνῶν συγγενῶν — καὶ μάλιστα τοῖς ὁμοιάζει πολλάκις καταπληκτικῶς — οὕτω δὲ ἐκ τῶν διαφόρων ἐπιμιξιῶν λαμβάνει τὴν μορφὴν μέλους τινὸς ἐκ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης οἰκογενείας. Ἐ! λοιπὸν τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὰς πνευματικὰς ποιότητας καὶ οὕτω βλέπομεν τὴν οὐσιώδη πολλάκις διαφορὰν ἐπὶ τῶν διανοητικῶν ἀναπτύξεων ἀπογόνου τινός. Τοῦτο περίπου ἐμοιάζει μὲ *πνευματικὴν περιουσίαν* φυλασσομένην καὶ διδομένην ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς ἀπογόνους, ἡ δὲ φύσις ἀρύεται τυχαίως ἐκ τῆς πνευματικῆς ταύτης περιουσίας, ἵνα πληρώσῃ τὸ κρανίον τοῦ γεννωμένου... Θέτει, λοιπόν, ὁτὲ μὲν περισσότερον πνεῦμα, ὁτὲ δὲ ὀλιγώτερον, τόσῳ περισσότερον ὅταν ὁ μερισμὸς γίνεται ἀνάλογος, τόσον ὀλιγώτερον, ὅταν ἡ φύσις ὑπάρξει φειδωλή· εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις ταύτας δὲν ἀντλεῖ παρὰ ἐκ τοῦ σωρευθέντος πνευματικοῦ κεφαλαίου ὑπὸ τῶν προγόνων καὶ αὐξηθέντος ὑπὸ τῶν γενεῶν.

«Εἰς ὑμᾶς λοιπὸν ἀνήκει ἡ ἐκλογὴ τῶν συνοικεσίων, ἵνα συμπληρώσωμεν τὴν πνευματικὴν περιουσίαν τῆς γενεᾶς ἡμῶν!

«Ἄκουσε! Γνωρίζεις τοὺς Βαρδώ, τὸ ὄνομά τους καρουσιάζει ἐκ τοῦ πατρός, τρεῖς γενεὰς μαθηματικῶν ἐκ τῶν πλέον διακεκριμένων· ἐκ μητρὸς δὲ ἕνα ἀστρονόμον καὶ ἕνα μέγαν χειροῦργον καὶ θεῖόν τινὰ φοβερὸν μηχανικόν, ἀνακαλύψαντα τοὺς πνευματικοὺς σωλῆνας, ἀντικαταστήσαντας τοὺς σιδηροδρόμους τῶν προγόνων μας... Ἰδοὺ ἔξοχος οἰκογένεια!

«Λοιπὸν ὑπάρχει μία δεσποσύνη Βαρδώ· τριάκοντα ἐννέα ἐτῶν, ἀρχηδιδάκτωρ τῶν πρακτικῶν ἐπιστημῶν, μαθηματικὸς πρώτης τάξεως, καὶ ἐξοχότης εἰς τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν. Σοὶ τὴν συνιστῶ. Διαβλέπω ἐν ταύτῃ τὴν ἀπαραίτητον ἐπανόρθωσιν τῆς κουφότητός σου...»

Ὁ Γεώργιος Λωρρὶς διὰ χειρονομίας ἐξέφρασε τὴν φρίκην αὐτοῦ, καὶ προσεπάθησε νὰ διακόψῃ τὴν διάλεξιν τοῦ πατρός του καὶ ἥρπασε φωτογραφίαν τινα τῆς Ἐστέλλας.

— Ἡ δεσποινὶς Βαρδὼ δὲν σὲ εὐχαριστεῖ, ἐξηκολούθησεν ὁ Φιλὸξ-Λωρρίς, μὴ προσέξας εἰς τὴν διακοπὴν ταύτην. Ἔστω, ἔχω ἄλλην τινὰ ἀκόμη. Τὴν δεσποσύνην Κουπὰρ τῆς Σάρθρης, μόλις τριάκοντα ἑπτὰ ἐτῶν, γυναῖκα πολιτευομένην καὶ ἐκ τῶν περιφημοτέρων, μετ' ὀλίγον ὑπουργόν, θυγατέρα τοῦ Ἰουλίου Κουπὰρ ἐκ τῆς Σάρθρης, περιφήμου ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1935, ὅστις ἐξελέγη διδάκτωρ, ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς πενταετίας, ἔγγονον τοῦ διασήμου ῥήτορος Λέοντος Κουπάρ, μέλους τῶν δεκαοκτὼ ὑπουργείων.

(Ἕπεται συνέχεια)

Ο ΜΠΛΑΚ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

I

Ὁ κ. Παῦλος ἔλαβε κατόπιν πάντων ἡμῶν τὸν λόγον καὶ ἤρξατο οὕτω:

— Ἀφ' οὗ ἕκαστος ἐξ ὑμῶν, ἀγαπητοὶ φίλοι, εὐηρεστήθη, ὅπως διέλθωμεν τὴν ἑσπέραν τερπνότερον, νὰ διηγηθῇ ἀστεῖόν τι ἀνέκδοτον ἐπὶ τῶν ἀπροόπτων συναντήσεων ἀρχαίων φίλων τοῦ σχολείου, ζητήματος, ἄλλως τε, ὑπ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου ἀκουσίως ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς συνομιλίας ριφθέντος, θεωρῶ ἀπαραίτητον ὅπως σᾶς εὐχαριστήσω καὶ ἐγὼ διὰ τῆς ἀφηγήσεως συμβάντος τινος, ὅπερ μοὶ ἔτυχε πρό τινων ἐτῶν, ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου.

Ὅπως σᾶς ἔλεγον ἐν φιλοσοφικαῖς θεωρίαις, ἃς παμψηφεὶ παρεδέχθητε, ἡ ἐκ τοῦ σχολείου ἀποχώρησις δεικνύει, κατὰ πρώτην φοράν, τὰ σημεῖα τῶν ἀποστάσεων αἵτινες διαχωρίζουσι τὰς διαφόρους τάξεις τῆς συναναστροφῆς· ἕκαστος βαδίζει ὁδὸν κατὰ τὸ πεπρωμένον του καὶ συμβαίνει ὥστε, μὴ διατηρήσας τὰς σχέσεις παρὰ μετὰ συμμαθητῶν ὧν ἡ κοινωνικὴ τάξις πλησιάζει περισσότερον τὴν ἰδικήν του, τοὺς συναντᾷ δέκα ἔτη ἀργότερον εἰς τὴν ἄνοδον ἢ κάθοδον κλίμακός τινος καὶ ἡ σιωπῶσιν οὗτοι, ἢ σᾶς «ἐκπλήττωσι»!

Τοιοῦτο δὲν ἦτο ποσῶς τὸ ἰδικόν μου συμβὰν μετὰ τοῦ Γεωργίου Δουριέ· ἦτο οὗτος εὐγενέστατος καὶ ἀγαπητὸς νεανίας, πρὸ παντὸς δέ, ἡ διατήρησις τῆς σχέσεώς του ἦτο λίαν εὐάρεστος διὰ τὸ μέλλον, οὕτως ὥστε πολλάκις ἐλυπούμην σφόδρα, στερούμενος τῆς συναντήσεώς του. Καὶ αἱ περιστάσεις, ἄσχετοι τῆς ἡμετέρας θελήσεως, μᾶς ἀπεχώρησαν πλέον, ὁπότε ἤμην ἠναγκασμένος νὰ συναντῶ τὸν πατέρα μου, μακρὰν τῶν Παρισίων, διὰ νὰ τὸν βοηθῶ εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἐργαστηρίου του.

Εἷς ἓν ἐκ τῶν ταξειδίων μου, αἴφνης, ὅλως ἐξ ἀπροόπτου, διεσταυρώθην μετὰ τοῦ Γεωργίου ἐπί τινος ὁδοῦ.

Διηυθύνθημεν λοιπὸν εἰς τὸν ἐξώστην καφφενείου τινος, καὶ διηγήθημεν ἕκαστος τὰ ἰδικά του.

Μοὶ ἐξιστόρησε τὸν βίον του.

Κατεγίνετο εἰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκέρδιζε, διάγων ἐν εὐπορίᾳ· νυμφευθεὶς ἐξαίρετον σύζυγον, ἦτο πατὴρ δύο ἀξιολατρεύτων θυγατρίων· ἐν ἑνὶ λόγῳ, ἦτο εὐτυχέστατος ἐπὶ τῆς γῆς!

— Ἀλλά, δὲν εἶνε αὐτὸ ὅλον, μοὶ προσέθεσε τότε· ἀφ' οὗ σὲ κρατῶ ἤδη δὲν θὰ σὲ ἀφήσω διόλου, ἐὰν δὲν μοὶ ὑποσχεθῇς νὰ ἔλθῃς νὰ γευματίσῃς πλησίον μας αὔριον. . .

Παρὰ τὴν μεγάλην χαρὰν ἣν ἐδοκίμαζον ὅπως διέλθω τὸ ἀπογευμα μετὰ τοῦ Γεωργίου, ἠρνήθην κατ' ἀρχάς, διότι δυσπιστῶ εἰς αὐτὰς τὰς φιλικὰς προσκλήσεις, καὶ οἱ περισσότεροι ἐξ ὑμῶν διεκοινώσατε ἀκριβῶς πρὸ μιᾶς στιγμῆς τὰς ἐκπλήξεις ἃς αὗται παρασκευάζουσι τῷ συνδαιτημόνι· ἤτοι, τὰς ἰδιοτροπίας τῆς συζύγου, τὰς φωνὰς τῶν τέκνων, τὰς ἀναποφεύκτους ἐνίοτε φιλονικείας καὶ τὴν ὑποχρέωσιν κάποτε νὰ ὑπάγῃ τις κατόπιν μόνος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὸ κακότυχον ἐκεῖνο γεῦμα.

Ἀλλ' ὁ Δουριὲ ἀντέτεινεν εἰς τοσοῦτον, ὥστε, ἀφ' οὗ ἐξέθεσα ματαίως τοὺς μᾶλλον εὐλόγους ἰσχυρισμοὺς πρὸς ἀποφυγὴν τῆς προσκλήσεως, κατέληξα εἰς τὸ νὰ παραδεχθῶ ταύτην.

Μοῦ εἶπε λοιπόν:

— Ὁδὸς Λακροά, 173 . . . εἰς τὸ τρίτον πάτωμα . . . θὰ ἐνθυμηθῇς; αἴ;

Καί, οὐτοῦ ἀπεχωρίσθημεν.

II

Τὴν ἐπιοῦσαν λοιπόν, περὶ μεσημβρίαν, εὑρισκόμην ἐφ' ἁμάξης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του, ἔχων μετ' ἐμοῦ ἕνα ἀστακόν, ὃν ἔφερον ἐκ τῆς Ἀγορᾶς.

Ὁ ἀστακὸς οὗτος ἦτο περιφημότατος, μετὰ περισσῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τοιαύτης κράσεως, ὥστε, στενοχωρούμενος βεβαίως ἐντὸς τοῦ χονδροχάρτου ὅστις τὸν περιετύλισσεν, ἐκείνει τοὺς πόδας καὶ ἐτίνασσε τὰς χηλάς του μετὰ τόσης φρενίτιδος, ἀπειλῶν τὸ πᾶν νὰ καταξεσχίσῃ οὕτως, ὥστε ἠναγκάσθην, διὰ νὰ ἡσυχάσω ἐπὶ τέλους, νὰ ἀνοίξω τὸν χάρτην καὶ νὰ ἐπιτρέψω εἰς αὐτὸν νὰ ἀναπνεύσῃ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, ἐπὶ τοῦ καθίσματος τῆς ἁμάξης, πλησίον μου.

Ἐκ τῆς Ἀγορᾶς μεχρὶ τῆς ὁδοῦ Λακροά, εἶνε ἀρκετὴ ἀπόστασις! Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἅμαξα ἦτο ἀνοικτή, θὰ ἐγενόμην βεβαίως ὀλίγον γελοῖος εἰς τοὺς πεζοὺς διαβάτας, ὅσοι παρετήρουν τὸν βίαιον γείτονά μου!

Ἐπὶ τέλους ὁ ἁμαξηλάτης ἐστάθη πρὸ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 173 οἰκίας, νεοκτίστου μετὰ ὡραιοτάτης προσόψεως.

Διὰ μιᾶς στροφῆς τῆς χειρός, περιενέκλεισα καὶ πάλιν εἰς τὸν χάρτην τὸν ὀστρακόδερμον σύντροφόν μον καὶ τὸν προσεκόλλησα ὑπὸ τὸν βραχίονά μου, ἀνελθὼν δὲ μετὰ βίας τὰ τρία πατώματα, ἔκρουσα.

Ἡ θύρα ἠνεῴχθη ἀμέσως, ὡς νὰ ἀνέμενέ τις

ὄπισθεν, καὶ νεαρὰ γυνή, ὁλόξανθος, φέρουσα εἰκιακὴν ἐρυθρόχρουν ἐσθῆτα, ὥρμησε πρὸς ἐμέ, μετὰ δακρύων λέγουσα :

— Ἄχ ! Ἐπὶ τέλους, ἤλθατε ! . . Ἤμην βεβαιοτάτη ὅτι θὰ ἤρχεσθε ἐγκαίρως !

Βεβαίως θά φαντάζεσθε μὲ πόσην ἀμηχανίαν παρετήρουν αὐτήν, ὁπότε συσταλεῖσα μοὶ λέγει :

— Εἰσέλθετε ταχέως ! . . . Θὰ σᾶς ὁδηγήσω πλησίον του ! . . .

Ἀκολουθῶν αὐτὴν τότε εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἐτραύλισα :

— Ἀλλά, τί συνέβη λειπόν ;

— Ἀγνοῶ !... Συμφόρησις... ἀποπληξία !.. Δὲν κινεῖται πλέον... τὶ δυστυχία ! ... Ἡ ἀγάπη μου !..

Ἤρχισα νὰ ἀνησυχῶ πράγματι.

Πῶς ! Ὁ ὑγιέστατος τῆς χθὲς Γεώργιος νὰ προσβληθῇ αἴφνης, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, ὑπὸ ἀσθενείας ἐξ ἐκείνων αἵτινες σπανίως φείδονται τῆς ζωῆς ;

Καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν ἠπατώμην διόλου, προσεῖπον :

— Ἀλλά, χθὲς ἀκόμη, ἐφαίνετο χαίρων ἐξαιρέτου ὑγείας !

— Ναί ! Ἐξῆλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν περίπατον καὶ ἐχαριεντίζετο καθ' ὅλον τὸν δρόμον πλησίον μου ἀπὸ χαρὰν καὶ εὐθυμίαν· τὸ βράδυ, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν, ἔφαγε τὴν σοῦπα του μετὰ πολλῆς ὀρέξεως, ἂν καὶ ὄχι τόσον ἀδιφάγως, ὡς ἄλλοτε· ἐκοιμήθη κατόπιν ἡσυχώτατα . . . Ἔπειτα, κράκ ! ... σήμερον τὴν πρωΐαν, αἴφνης, βλέπω νὰ σύρεται εἰς τὰ ὠτά του, μὲ τοὺς πόδας παραλύτους !

Διενοήθην ὅτι ἡ πολυθέλγητρος αὕτη κυρία μετεχειρίζετο πολὺ ἁπλᾶς ἐκφράσεις διὰ τὸν σύζυγόν της, ἀλλὰ δὲν ἔσχον διόλου τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ σκεφθῶ ὅτι ἡ κεμψὴ γλῶσσα δὲν εἶνε πλέον τοῦ συρμοῦ καί, ἐπειδὴ ἐκείνη μὲ προσεκάλει, εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον κατόπιν της.

Διὰ τοῦ δακτύλου, μοὶ ἔδειξεν, ἐπὶ τῆς τραπέζης, τεθιμένον ἐπὶ στρωματίου, μαῦρόν τι σῶμα, ἐξ οὗ μικραὶ διακεκομμέναι φωναὶ ἐξήρχοντο.

Ἐπλησίασα.

Ἦτο δυστυχὴς κύων, ἀγγλικοῦ γένους, ὅστις οἴμωζε γοερῶς, ἐν ληθαργικῷ ὕπνῳ ἀποπληξίας εὑρισκόμενος.

Ἡ νεαρὰ γυνή, λαμβάνουσα τότε τὴν χεῖρα μου, μὲ καθικέτευε :

— Σώσατέ τον ! . . . Θὰ σᾶς εἶμαι αἰωνίως εὐγνώμων ! . . .

Ἐν τῇ ταραχῇ μου ταύτῃ, ἐν ᾗ ἐξελίσσετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ νῆμα τῆς κωμειδυλλιακῆς ταύτης παρανοήσεως, ᾐσθανόμην, ὑπὸ τὸν βραχίονά μου, τὸ ἰδικόν μου ἕτερον ζῷον ὅπερ ἐπανήρχισε τὰς προτέρας ἀπελπιστικὰς πρὸς φυγὴν ἀποπείρας.

Τὸ ἀπέθεσα ἀπαλῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐλπίζων ὅτι θὰ ἔμενεν ἥσυχον.

Κατόπιν ἡ κατήφειά μου ἔλαβεν ἀβρόφρονα μορφήν, καὶ ἐστράφην πρὸς τὴν ξανθὴν κυρίαν, ἕτοιμος νὰ διασαφίσω αὐτῇ τὴν σύγχυσιν· ἀλλά, ἐκείνη ἀναγινώσκουσα βεβαίως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐτυμηγορίαν ἀπελπιστικὴν δέν μοὶ ἔδωσε καιρόν :

— Ἀπωλέσθη, νομίζω ; εἶπε, διακοπτομένη ὑπὸ λυγμῶν.

Καί, ἐπειδὴ θὰ κατέπιπτεν ἴσως λειπόθυμος, δὲν ἔσχον ἢ μόνον τὸν καιρὸν ὅπως τὴν ὑποβαστάσω, — ὁπότε ἡ θύρα ἠνεῴχθη ἀποτόμως ὄπισθεν ἡμῶν, καὶ φωνὴ δυνατὴ ἠκούσθη :

— Ἄθλιοι !

III

Ἐστράφην.

Σωματώδης ἀνήρ, ἀναφανεὶς αἴφνης ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῆς θύρας, διηύθυνε περίστροφον κατ' ἐμοῦ.

Καλὸν εἶνε νὰ ἔχῃ τις γενναιότητα, ἀλλ' ἡ ἔκπληξις αὕτη ἦτο λίαν δυσάρεστος.

— Μὴ κτυπήσητε ! ἀνέκραζα· συμβαίνει λάθος ! ...

Κατεβίβασε τὸ ὅπλον του καὶ ἡ νεαρὰ γυνή, ἀπανακτήσασα τὰς αἰσθήσεις της, εἶπεν ἡσύχως :

— Φίλε μου, ὁ Κύριος εἶνε κτηνίατρος, ὃν ἔστειλα καὶ ἐζήτησα διὰ τὸν Μπλάκ...

Ἠδυνάμην βεβαίως νὰ ἐπεφεληθῶ τῆς πλάνης ταύτης καὶ νὰ χαράξω αὐτοσχεδίως μίαν συνταγήν, νὰ τραυλίσω δύο ἢ τρεῖς λέξεις λατινικάς, καὶ νὰ ἀπέλθω χαιρετῶν ἐδαφιαίως· ἐπροτίμησα ὅμως νὰ διασαφίσω τὸ πρᾶγμα :

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, εἶπον· ἀλλὰ δὲν εἶμαι κτηνίατρος...

Ὁ ὁπλοφόρος ἀνήρ, συνέσπασεν ἐκ νέου τὰς ὀφρῦς :

— Πῶς ! δὲν εἶσθε ὁ κτηνίατρος ; ...

Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην ἡ κυρία ἐξέσπασεν ἀντ' αὐτοῦ εἰς ὀργήν :

— Τότε λοιπὸν τί θέλετε ἐδῶ ;

Ἄλλος τις θὰ ὠργίζετο ἴσως ἐπίσης ! Διότι, ἐν συντόμῳ, ὑπάγω νὰ γευματίσω παρά τινι φίλῳ, ὅστις μὲ προσεκάλεσε· ὁδηγοῦμαι εἰς δωμάτιον ὅπου ἀγωνιᾷ εἷς κύων· νέα τις μὲ ἐρυθρόχρουν ἐσθῆτα μὲ καθικετεύει ὅπως τὸν σώσω· κύριός τις παρουσιάζεται ἀποτόμως ἐκ τῶν ὄπισθεν καὶ μὲ ἀπειλεῖ διὰ περιστρόφου ! Θὰ παραδεχθῆτε βεβαίως ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε λίαν παράδοξα !

Ἀλλ' εἶμαι καλοῦ χαρακτῆρος καὶ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο μὲ διεσκέδαζεν.

Ἀπήντησα λοιπόν :

— Τί θέλω ἐδῶ ; ... Σᾶς ἐρωτῶ καὶ ἐγὼ περὶ τούτου ! ... Καὶ ὑμεῖς τί θέλετε ;

Ὁ Κύριος ἐξέλαβε κακῶς τοῦτο :

— Εἶμαι ὁ σύζυγος τῆς Κυρίας, καὶ σᾶς παρακαλῶ, διὰ τελευταίαν φοράν, ὅπως μοὶ ἐξηγήσητε τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν σας...

Ἐδῶ ἤλλαξεν ἡ συζήτησις· ἦτο καιρὸς νὰ διασαφισθῇ ἡ περιπλοκὴ αὕτη.

Ὑπῆρξε πολὺ εὔκολον.

Ὁ φίλος μου Γεώργιος, κατῴκει μὲν εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶχον λογαριάσει τὸ ἰσόγειον !

Ἐξ οὗ καὶ τὸ σφάλμα.

IV

Ἐζητήθη λοιπὸν ἀμοιβαία συγγνώμη, ὁπότε κραυγὴ φρικώδης ἠκούσθη.

Προήρχετο ἐκ τοῦ μέρους τῆς τραπέζης.

Παρετηρήσαμεν ὅλοι, καὶ ἡ Κυρία ἀνεφώνησε περίτρομος :

— Θεέ μου ! ... Ὁ Μπλὰκ μεταμορφωμένος εἰς ἀστακόν !...

Ὁ κύων, πράγματι, δὲν ἦτο πλέον ἐπὶ τοῦ στρωματίου του· εἰς τὴν θέσιν του εὑρίσκετο ὁ ὀστρακόδερμος σύντροφός μου, ὑπερηφάνως καὶ προκλητῶς κινῶν τὰς χηλάς του !...

Τὸ ζῷον εἶχεν ἐξέλθει καὶ πάλιν ἐκ τοῦ χονδροχάρτου καὶ εἶχε πλήξει τὸν ἀσθενῆ κύνα, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ὠρυόμενος !

Μόλις παρῆλθεν ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς ταραχῆς, καὶ πᾶσα ἰδέα περὶ μεταμορφώσεως ἀπέβλήθη χάρις εἰς τὰς ἐξηγήσεις μου, ἀνευρέθη ὁ Μπλὰκ ὑπό τι ἔπιπλον κεκρυμμένος.

Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα, ἀπροσδόκητον· ὁ τρόμος, ὁ ἐκ τοῦ πλήγματος προξενηθείς, εἶχε θεραπεύσει τὸν κύνα !

Πρὸς ἀνταμοιβήν, ἠθέλησαν νὰ μὲ κρατήσωσιν ὅπως γευματίσω παρ' αὐτοῖς.

Ἀπέφυγον εὐγενῶς, προφασισθεὶς ὅτι ὁ φίλος μου μὲ ἀνέμενε.

Καί, καταλιπὼν τοὺς ἀκουσίους τούτους ξένους μου, ἀνέβην βεβιασμένως εἰς τὸ ἀνώτερον πάτωμα.

Ἐκεῖ, νέα ἔκπληξις μὲ ἀνέμενεν : ἀπεχώρουν τῆς τραπέζης μόλις εἰσῆλθον !

Ὁ Γεώργιος ἐδικαιολογήθη πληρέστατα, λέγων μοι ὅτι ἀφ' οὗ μὲ περιέμενε ἐπὶ πολύ, ἐσκέφθη ὅτι ἴσως ἐλησμόνησα τὴν πρόσκλησιν.

Καὶ μετὰ μικρὰν ἀνάπαυλαν, καθ' ἣν ἐξήγησα αὐτῷ τὴν αἰτίαν τῆς βραδύτητος, ἀπήλθομεν εἰς τὰ ἴδια, ἐγὼ καὶ ὁ ἀστακός μου, τὸν ὁποῖον, ὡς ἐνθυμοῦμαι καλῶς, ἔφαγον τὴν ἰδίαν ἑσπέραν.

Τώρα δέ, κατόπιν τῆς περιπετείας ταύτης, ὁπόταν συναντῶ ἀρχαῖόν τινα συμμαθητήν, ὃν ἀπὸ πολλοῦ δὲν εἶδον, ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃ, ὅ,τι καὶ ἂν εἴπῃ, δὲν παραδέχομαι ποσῶς τὴν πρόσκλησίν του.

Ἐνθυμοῦμαι ἀμέσως τὸν Μπλάκ !

Κάϊρον — **Ἀνδρέας Βουλγαρίδης**

«ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΔΕΙΛΙΝΑ»

ΠΟΝΟΣ ΦΛΟΓΕΡΑΣ

Μέσα στὴ τόση παραζάλη
Στὰ τόσα δάκρυα καὶ πόνο
Πικρὴ ἐνθύμησι καὶ πάλι
Στὰ στήθεια μέσα ξανανεώνω.

Γλυκά μου ὄνειρα πλασμένα
Ἀπ' τῶν ἀνθῶν τ' ἀμάραντα τὰ μῦρα
Σᾶς νεώθω τώρα νεκρομένα
Στὴν ἔρμη μου καρδιά, τὴ χῆρα !

Χαμένα λόγια στὸν ἀγέρα
Μακρυά, πολὺ μακρυὰ τὰ φέρνει
Κι' ἀφίνει ἔρμη τὴ φλογέρα
Στὸ πόνο τραγουδιοῦ νὰ παραδέρνῃ !

ΦΩΣ

Διαβατάρικο ἀστέρι
Φάνηκες εἰς τὴ καρδιά μου
Καὶ τὸ φῶς ποῦ εἶχες φέρει
Κι' ἔχυσες ὁλόγυρά μου.

Χάθηκε μὲ τὸ φευγιό σου
Κι' ἔτσι τώρα στὸ σκοτάδι
Κλαίω μὲ τὸ θάνατό σου
Καὶ τοῦ βίου μου τὸ βράδυ !

Κι' ὅταν τώρα τὴ ματιά μου
Κάποτε στὰ 'πίσω στρέψω
Γιὰ νὰ δῶ ὁλόγυρά μου
Μόνο νέκρα θ' ἀγναντέψω !

Κωνστ. Μισαηλίδης.

ΣΕ ΣΕΝΑ

Ὅταν μοῦδεινες γραμμένη
Σὲ τραγούδια τὴν καρδιά Σου
Κι' Ἔλεγες πῶς ἤμουν ἐμπρός Σου
Κι' ἂν βρισκόμουν μακρυά Σου,

Ἤταν ψεύτικα τὰ λόγια
Τὰ τραγούδια παραμύθι
Καὶ καρδιὰ γραμμένη μόνο
Ποῦ δὲν χτύπαγε 'ς τὰ στήθη.

Ἄχ ! καρδιὰ ποῦ δὲν χτυπάει
Μὴδ' ἀγάπη τὴν ἀγιάζει
Ἐκκλησιὰ χωρὶς καντύλα
Λίχως κόσμα ὁμοιάζει.

Κι' εἶνε, εἶνε ἡ καρδιά Σου
Ξεχασμένο ρημοκκλῆσι
Κι' εἶπες ψέμματα εἰκόνα
Ὅτι μέσα μ' ἔχεις στήσει.

Εἶπες ψέμματα λαμπάδα
Πῶς ἐμπρός μου ἀναμένη
Λυόνει ἡ ὥμορφη ζωή Σου
Καὶ ἡ νειότη ποῦ διαβαίνει.

Ὅλα, ὅλα ἤταν ψέμμα
Καὶ μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια
Ἡ θλιμμένη σιωπή Σου
Ποῦ μοῦ 'μάρανε τὰ στήθια.

Σάμος. — **Ἑλένη Σβορώνου**

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εἷς πλανόδιος μουσικὸς σταματᾷ ἔμπροσθεν ἑνὸς καταστήματος καὶ ἀρχίζει νὰ παίζῃ.

Ὁ καταστηματάρχης πρὸ τῆς ἀηδοῦς ταύτης μουσικῆς τῷ λέγει:

— Πάρε εἴκοσι λεπτὰ καὶ παῦσε νὰ παίζῃς.

— Εἴκοσι μόνον, λέγει ὁ μουσικός, δὲν εἶμαι καλὰ πληρωμένος!

— Πῶς Δημήτρη ἔσπασες αὐτὸ τὸ ἀγγεῖον, τὸ ὁποῖον ἦτο διακοσίων ἐτῶν;

— Καὶ δὲν εἶσθε εὐχαριστημένη, κυρία. ἀφοῦ ἐκράτησε διακόσια ἔτη;

Διάλογος μεταξὺ μητρὸς καὶ θυγατρός.

— Μαμὰ σὺ εἶπες ψεύματα;

— Ὄχι παιδί μου.

— Μαμὰ ὁ μπαμπᾶς εἶπε ψεύματα;

— Μά, ὄχι παιδί μου.

— Μὰ ἀφοῦ δὲν εἴπατε τὰ ἴδια πράγματα ποῖος εἶπε ψεύματα:

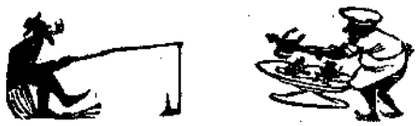

Ὁ μικρὸς Τοτὸς ἀναγινώσκει.

— . . . Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ θάλασσα ἦτο λάδι.

— Μωρὲ νὰ καιρὸς γιὰ νὰ τηγανίζῃς ψάρια.

— Πῶς, κυρία, ἀφίνετε νὰ χορεύῃ τόσον πολὺ ἡ θυγάτηρ σας;

— Μάλιστα κύριε, διότι ὁ ἰατρὸς τῇ εἶπε νὰ γυμνάζηται. . .

Ἐν τῷ κακουργοδικείῳ.

Πρόεδρος —Κατηγορούμενε κατεδικάσθης ἄλλοτε.

Κατηγορούμενος — Ὄχι κύριε πρόεδρε.

Πρόεδρος — Καλὰ κάθησε θὰ καταδικασθῆς τώρα.

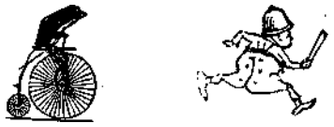

Εἰς ἕνα ράπτην ἀναγγέλουν ὅτι εἷς ἐκ τῶν πελατῶν του ἐτρελάθη.

— Ὦ! τὸν καϋμένον, εἶπε, θὰ μοῦ πληρώσει τοὐλάχιστον ὅσα μοῦ χρεωστεῖ,

— Μὰ δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσον τρελλός,

Ἐν τινι χορῷ προσκαλεῖ τις νεάνιδα διὰ νὰ χορεύσουν, αὕτη δὲ ἐντρεπομένη ἀπευθύνεται πρὸς τὴν μητέρα της.

— Μὰ συγχωρήσετε τὴν κόρην μου λέγει αὕτη διότι εἶνε ὀλίγον ἀγρία.

— Τὸ καταλαμβάνω ἀπὸ τοὺς τρόπους της ἐπιλέγει ὁ νέος.

Τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν ὁ Κορβιὲ μετέβη ὡς ὑπουργὸς νὰ συνεργασθῇ μετὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΗ' εἰσῆλθε εἰς τὸ βασιλικὸν γραφεῖον, ἐκάθισεν οἰκειότατα, ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου τὴν θήκην τῶν διόπτρων του, τὸ μανδύλιόν του καὶ τὴν ταμβακοθήκην του.

Ἡ μεγαλειότης του παρεξήγησε τὸ τόσον θάρρος καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐβάσταξε.

— Ἀδειάσατε εἶπε κ. Κορβιὲ τὰ θυλάκιά σας.

— Μήπως ἡ Μεγαλειότης σας ἐπιθυμεῖ ἀπήντησε ὁ κ. Κορβιὲ νὰ τὰ γεμίζω ὅταν ἔρχομαι πλησίον σας.

ΣΟΝΕΤΤΟ

ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Μέσ' 'στὴν καρδιά μου μαύρη τρικυμία
Λυσσάει καὶ ὁ πόνος τὴν δαγκάνει,
Τὸ μῖσος τὴν χτυπάει μὲ μανία
Καὶ δὲν μπορεῖ ἡ δόλια ν' ἀνασάνῃ.

Καὶ σὰν ἀρνί, ποῦ κυνηγοῦν θερία
Καὶ χώνεται ὁλότρεμο 'στὴ στάνη,
Μπαίνω καὶ 'γώ δειλὸς 'στὴν ἐκκλησία,
Σὰν πλοῖο μὲς 'στὸ ἥσυχο λιμάνι.

Καὶ γέρνω τό χλωμό μου τὸ κεφάλι
Μπροστὰ 'στὸν σταυρωμένο τὸ θεό μου,
Τὴν πίκρα μου τοῦ λέω τὴ μεγάλη,

Καὶ ὁ θεὸς ποῦ βλέπει τὸν καϋμό μου
Μ' ἀνοίγει τὴν οὐράνια του ἀγκάλη,
Μὲ βοηθᾷ νὰ σύρω τό σταυρό μου . . .

Γεώργος Ν. Θωμαΐδης

ΔΗΛΩΣΙΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Η ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΜΑΣ. Γνωστοποιοῦμεν τοὺς ἐν Ἀμερικῇ ἀξιοτίμους ἡμῶν συνδρομητὰς ὅτι ἀνέλαβε τὴν γενικὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ περιοδικοῦ μας ὁ κ. Νικόλαος Πρίντεζης, διαμένων ἐν Σικάγῳ καὶ οὗτικος ἡ διεύθυνσις ἔχει οὕτω: Nicolas Printesis No 199. Blue Island Avenue Chicago U. S, A'merica.

Παρακαλοῦνται λοιπὸν πάντες οἱ ἐν Ἀμερικῇ φίλοι ἡμῶν συνδρομηταί, ὅπως ἀπὸ τοῦδε στέλλωσι τὰς συνδρομάς των πρὸς τὸν ἐν Σικάγῳ ἀντιπρόσωπον ἡμῶν.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Κ. Μιχαλοπούλου «ΔΙΑΤΤΩΝ ΑΣΤΗΡ». Ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφόρησεν ἡ Ἐπετηρὶς τοῦ 1902 τοῦ κ. Κ. Μιχαλοπούλου ὑπὸ τὸν τίτλον «Διάττων Ἀστήρ» περιέχουσα ἄριστον ὕλην τῶν ἐξεχόντων λογίων μας καὶ καλλιτεχνικὰ κοσμήματα καὶ τύπον ἄριστον. Ἐκ τῶν συνεργατῶν τοῦ ἐφετεινοῦ τόμου ἀναφέρομεν τοὺς κ. κ. Θ. Φλογαΐτην. Λ. Ζώην, Σ. Μαρτζώκην Κ. Παπαμιχαλόπουλον, Μ. Μιχαλοπούλου, Κ. Μανιάτην, Ζώραν, Ἀμπελᾶν κ.τ λ.

Τιμᾶται ἄδετος δρχ. 2 χρυσόδετος 4.

Διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ εἰς χρυσόν.

Διεύθυνσις ὁδὸς Τσαμαδοῦ ἀρ. 10

Χρ. Ἡλιοπούλου «ΠΡΟ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ». Ἔργον πρωτότυπον, ἰδιόρρυθμον, ἔργον μεγάλως ἐμπνεύσεως καὶ θερμῆς περιπαθείας.

Ἀνεγνώσθη δὶς ἐπισήμως ἐν Ἀθήναις καὶ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημείας. Ἔκδοσις πολυτελής. Τιμᾶται δρχ. 1,50 διὰ τὸ ἐσωτερικόν, εἰς χρυσὸν διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Συμπλήρωμα ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ. Ἐξεδόθη τὸ 12 τεῦχος περιέχον πίνακα ἔξοχον τῆς Σμύρνης καὶ ἄρθρα ἀπὸ τοῦ Ἡραίας Δῆμος μέχρι τοῦ ἄρθρου Ἰωαννίδης.

Τὸ συμπλήρωμα τοῦτο τοῦ παρὰ 12ετίας ἐκδοθέντος ὑπὸ τοῦ κ. Μπάρτ Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ εἶνε ἀναπόφευκτον διὰ τοὺς ἔχοντας τὸ λεξικὸν τοῦτο καθόσον ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ πολλὰ καὶ σημαντικὰ γεγονότα συνέβησαν, ἀλλὰ καὶ πλεῖσται σπουδαίαι ἀνακαλύψεις.

Τὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸν ἑξάτομον Λεξικὸν καὶ ἤδη γινόμενον 7τομον εἶνε τὸ μόνον τοῦ εἴδους του καὶ μοναδικὸν ὑπὸ ἐκτύπωσιν, εἰκόνας καὶ δετικήν.

Εὑρίσκεται παρὰ τοῖς ἐκδόταις Μπὲκ καὶ Μπάρτ Πλατεῖα Συντάγματος.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗι. Ἐσχάτως ἐγκατεστάθη ἐν Σικάγῳ ὁ ἡμέτερος φίλος καὶ παλαιὸς τῆς «Φύσεως» συνεργάτης κ. Νικόλαος Πρίντεζης, νέος, κάλλιστος καὶ μεμορφωμένος συνεργασθεὶς πολλάκις ἐν Ἀθήναις μετὰ δημοσιογράφων.

Ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ἐν Ἀμερικῇ ἐγκαταστάσεώς του εἶνε ἡ ἵδρυσις μιᾶς ἑλληνικωτάτης ἐφημερίδος, ἐξυπηρετούσης τὰ καθόλου συμφέροντα τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων καὶ ἐννούσης τοῦ μετανάστας μετὰ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι οἰκείων αὐτῶν. Οὕτω ἱδρυθήσεται ἐν Ἀμερικῇ νέα τις πατριωτικὴ καὶ ἠθικοθρησκευτικὴ ἐφημερὶς ὑπὸ τὸν τίτλον «Πατρὶς» ἐδρεύουσα ἐν Σικάγῳ. Τὸ πρῶτον φύλλον ἐκδοθήσεται τῇ 6 Ἀπριλίου, ἡμέρᾳ τοῦ Ἁγίου Πάσχα.

Συνδρομὴ ἐτησία δρχ. 25

» ἑξάμηνος » 12,50

Διεύθυνσις: Nicol. Printegis No 199 Blue Island Avenue Chicago u. s a.

DREXEL ICE CREAM Co

ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΖΟΒΑΝΗ

CHICAGO ILLINOIS UNITED STATES

No 4201 State Street

Νὰ ὑπάρχωσι καταστήματα διὰ ξένων χρημάτων, νὰ ἱδρύωνται τοιαῦτα τῇ βοηθείᾳ ξένων ἑταιριῶν εἶναι κάτι τι εὔκολον ἐν Ἀμερικῇ, ἀλλὰ τὰ δι' ἀτομικῆς ἐργασίας, ἐπιμονῆς, ὑπομονῆς καὶ ἰδρῶτος ἱδρυθέντα ἐργοστάσια καὶ καταστήματα, ἀπροσκόπτως δὲ λειτουργοῦντα ἀπὸ τοῦ 1898 καὶ τιμίως περιποιοῦντα οὐ μόνον τοῖς ἱδρυταῖς ἀλλὰ καὶ τῇ πατρίδι αὐτῶν εἶναι κάτι τι θαυμάσιον, περίβλεπτον κτλ. κτλ.

Πρόκειται περὶ τοῦ ἐργοστασίου Drexel ice Cream Có.

Ἐκ πρώτης ἐντυπώσεως νομίζει τις ὅτι εἶναι Ἀμενικανικόν.

Δὲν ἀντιλέγει τις ὅτι εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων ἐν Σικάγῳ ὑφισταμένων καὶ προμηθεῦον δι' ice cream, ἀνωτέρου πάσης ἄλλης κατασκευῆς, τὴν ἀνωτάτην κοινωνίαν τοῦ Σικάγου καὶ ὅλα τὰ ἐν αὐτῷ ὑπάρχοντα εἰδικὰ Ἀμερικανικὰ καὶ Ἑλληνικὰ Ζαχαροπλαστεῖα.

Ἀλλὰ καὶ πάντες βεβαιοῦσιν ὅτι δὲν εἶναι Ἀμεριακικόν, ἀλλὰ γνήσιον Ἑλληνικὸν ἱδρυθὲν καὶ ὑφιστάμενον ὑπὸ τῶν Ἀδελφῶν Τζοβάνη.

Ἤδη ἠγόρασαν ἀντὶ 3.000 δολλαρίων γήπεδον ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ' 501 — 503 Thirteenth Street καὶ 3005-3010 Shields Arenue ἔνθα θὰ ἀνοικοδομήσωσιν ἀντὶ 4000 χιλ. δολλαρίων τὸ νέον Ἐργοστάστιόν των, ἀργότερον δὲ ὅτε τὸ ἤδη Ἐργοστάσιόν των, πλουτισθὲν διὰ τῶν τελειοτάτων μηχανημάτων. θὰ μεταφερθῇ ἐν τῷ νέῳ θὰ ἐπισκεφθῶμεν τοῦτο καὶ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ θὰ ἐκθέσωμεν τὴν ζωὴν καὶ κίνησιν αὐτοῦ καὶ θὰ καταστήσωμεν αὐτὰς ἀντιληπτὰς διὰ φωτογραφικῶν ἀναπαραστάσεων καὶ εἰκόνων τῶν ἱδρυτῶν, τότε θὰ εἴπωμεν πολλὰ περὶ τῶν φινοτίμων καὶ φιλοπόνων τούτων νέων τοὺς ὁποίους ἤδη ἀρκούμεθα νὰ συγχαρῶμεν ἐγκαρδίως καὶ θερμότατα νὰ ἀσπάζωμεν τὴν χεῖρα διὰ τὴν τιμὴν ἣν περιποιῶσι ἑαυτοῖς καὶ τῇ ἀγαπητῇ ἡμῶν Πατρίδι.

Shicago *Μάρτιος 1903* *Ν. Ι. Π.*

"ΕΣΠΕΡΟΣ,"

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟ

ΔΗΜ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΤΡΙΠΟΔΩΝ 11.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤ. ἐτησία δρ. 4. ἑξάμηνος δρ. 2,50

ΕΞΩΤ. » » 5. » φρ.χρ. 3,—

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20.

PAPAGEORGE BROTHERS

CANAY MANUFACTURERS

WHOLESALE DEALERS IN

Cigars Chewing Gums, Daids Figs and Nuts

IMPORTED AND DOMZSTIC DELICARCIES E.T.C.

BIRMINGHAM ALA

UNITED STATES OF AMERICA

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

64. Αἴνιγμα

Πρόθεσιν ἂν πρῶτον λάβῃς
καὶ πράγμα χρήσιμον κοντά του βάλῃς
κάτι ποῦ ἔχει ὁ κάθε ἕνας
μήπως τὸν κλέψῃ κλέπτης κανένας.
ὄνομα μέγα θ' ἀναπηδήσῃ
καὶ ἄλλους χρόνους θὰ σοῦ θυμήσῃ.

65. Γρῖφος

Ὀκὰ ἥρως εἶναι ὥρα ἡώς.

66. Γρῖφος

Οἱ λεῖος Κ 2ε ι

67. Γρῖφος

Ἤκολα Σ 1 εἶνε ΤΡ μέρα.

Κισσὸς

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

19ου ΤΕΥΧΟΥΣ

58. Η (ἦτα) — Ἤττα

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Πηνελόπη Παπαχατζῆ ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ἀθανάσιος Πατρίκιος ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ κ. Αὐρηλία Πρίν-τεζη ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δίς Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν.

56. Ρόδα — Κίννα

Οὐδεὶς ἔλυσεν αὐτό.

57. Ἡ Ἰταλία εἶνε ἀπὸ τὰς ἓξ δυνάμεις

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Πηνελόπη Παπαχατζῆ ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ἀθανάσιος Πατρίκιος ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ε. Δημητριάδης ἐκ Σύρου, ἡ κ. Αὐρηλία Πρίντεζη ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ἡ Δίς Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν.

58. Ὁ Ταμίας ἐπισπεύδει τὴν εἰσπραξιν

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Πηνελόπη Παπαχατζῆ ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ἀθανάσιος Πατρίκιος ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Κωνστ. Δημητριάδης ἐκ Σύρου.

59. Τὸ κάπνισμα εἶνε ἕξις

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Παπαχατζῆ ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Κωνστ. Δημητριάδης ἐκ Σύρου, καὶ ἡ κ. Αὐρηλία Πρίντεζη μετὰ τῆς Δδος Πολυμνίας Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΟ "ΑΣΤΥ,,
Σ. ΒΑΛΑΔΩΡΟΥ
ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 152

ΠΙΛΟΠΟΙΕΙΑ
Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΟΥ
ΧΑΥΤΕΙΑ

ΑΔΕΛΦΟΙ Α. ΚΑΙ Π. ΖΑΜΠΑΛΟΥ
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΕΝ ΒΩΛΩι

ΚΟΝΙΑΚ παλαιὸν καὶ ἐν γένει οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ ἡδύποτα τελειοτάτης κατασκευῆς. ΟΙΝΟΙ ἐξαίρετοι.
Μέγα ἐμπορικὸν κατάστημα διαφόρων εἰδῶν.

ΚΑΦΦΕΝΕΙΟΝ ΚΑΙ ΜΠΑΡ
Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΟΥ ΑΒΑΣΙΑΣ
ΕΝ ΚΑΪΡΩι

Εἶνε τὸ ὡραιότερον, καλλίτερον καὶ μεγαλείτερον τοῦ ρέκτου κυρίου ΓΕΩΡ. Ν. ΡΗΓΑΚΗ μὲ θέσιν λαμπροτάτην καὶ περιποίησιν ἀρίστην. Οἶνοι καὶ ζῦθος πρώτης ποιότητος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ οἱ ἀποστέλλοντες ἔργα πρὸς δημοσίευσιν, ὅπως γράφωσι τὰ χειρόγραφάτων εὐαναγνώστως ἵνα μὴ συλβαίνωσιν λάθη ἐν τῇ δημοσιεύσει των.

ΔΗΛΩΣΙΣ. Προκειμένου νὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς ἐν τῇ «Φύσει» ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ Φωτογραφικὴ τέχνη τὴν ἱστορίαν, ἐξέλιξιν καὶ πρόοδον τῆς φωτογραφικῆς καὶ ὁδηγίας πρὸς ἐξάσκησιν ταύτης, μὲ πλήρη περιγραφὴν τῶν τελευταίων καὶ τελειοτάτων μηχανημάτων καὶ ἐν γένει τῶν ἐξαρτημάτων ταύτης, καθιστῶμεν γνωστὸν τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι εὐχαρίστως δεχόμεθα πᾶσαν σχετικὴν μὲ τὸ προκείμενον ζήτημα μελέτην ἢ εἰδοποίησιν κ. τ. λ.

Ο. Ν. Λευκωσίαν. Ἐλήφθη ἐπιστολή σας. Δυστυχῶς περιεχόμενα δὲν θὰ δημοσιευθῶσι, καθόσον δὲν εἶνε διὰ τὸ περιοδικόν μας. Θ. Κ. Μάλταν. Μεγάλως ἀπορροῦμεν διὰ τὴν μὴ λῆψιν δελταρίων μας καὶ φύλλων. Παρακαλοῦμεν ἐξετάσατε εἰς ταχυδρομεῖον. Ἐν τούτοις πάλιν σᾶς γράφομεν καὶ στέλλομεν τὰ ἐλλείποντα τεύχη. Ν. Δ. Β Ζιμνίτσεαν. Βολβοὺς ζητηθέντων φυτῶν θὰ σᾶς στείλωμεν μετὰ 20 ἡμέρας καθόσον τώρα μόλις θὰ ἐκφυτευθῶσι. Σπόρους λοιπῶν φυτῶν θὰ ἔχετε μετ' οὐ πολύ. Διὰ τοὺς κυλίνδρους φωνογράφου πρέπει νὰ μᾶς στείλετε τὸ μέγεθος τῆς μηχανῆς σας.—Η. Δ. Σ. Πάτρας. Ἐλήφθησαν δελτάριά σας Ἡσυχεῖτε. Αἰτούμενον ἀγγλικὸν βιβλίον θὰ ἔχετε ἅμα τῇ ἀφίξει κ. Φ. Πρίντεζη.—Π. Ἰ. Β. Γαργαλιάνους. Τὸ τοῦ κ. Χ. Ἠλιοπούλου «Πρὸ τοῦ ἐσταυρωμένου» θὰ ἔχετε μετ' οὐ πολύ.—Μ. Π. Ναύπλιον. Χρήματα ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν. Ταχ. γράφομεν.—Μ. Η Βουκουρέστιον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Περὶ πνευματισμοῦ θὰ γράψωμεν ἐκτενέστερον προσεχῶς. Γράφετε ἐλευθέρως πᾶσαν ἀμφιβολίαν σας καὶ θὰ σᾶς ἀπαντῶμεν.—Η. Ν. Κυπαρισσίαν. Τὰ ληφθέντα χρήματα ἀνήκουσιν εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ 1900—1901 ὥστε αἱ μέχρι τοῦδε μᾶς ὀφείλονται ἀκόμη. Ἀναμένομεν νεωτέραν σας.—Σ Κ. Πάτρας. Συνδρομὴ π. ἔ. ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. Συμμορφούμεθα μὲ γραφόμενά σας.—Α. Μ. Ζαμεστώουν (Ἀφρική). Εὐχαρίστως ἐνεγράφητε συνδρομητής μας. Φύλλα σᾶς ἐστάλησαν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου.—Κ. Γ. Ρ. Νικοζίαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. Ἀπάντησιν ἐκτενῆ θὰ ἔχετε μετὰ προσεχῆ ἄφιξιν κ. Πρίντεζη

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου